

CALVINIST CONTACT



DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

DECEMBER 2, 1966 — No. 777 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Tijd en Evangelie

Er is een tijd geweest, dat de wereldbevolking maar zeer langzaam groeide. In het jaar 400 bijvoorbeeld waren er twee miljoen mensen op de wereld, welk aantal tot drie miljoen was gegroeid in het jaar 1000. Dit is zo langzaam blijven gaan tot omstreeks 1830, toen er kennelijk een keerpunt kwam. Van toen aan is de bevolking van onze aardbol snel gegroeid. Waren er in 1830 ongeveer een miljard mensen, thans — ruim 130 jaar later, zijn het er vier miljard. En men verwacht, dat in het jaar 2000 de wereld een bevolking zal hebben van ongeveer zeven miljard.

Met deze snelle bevolkingstoename gaat — vooral in de laatste tientallen jaren — een verbluffende ontwikkeling op technisch, sociaal en economisch gebied gepaard. Wat wij in de laatste jaren aan nieuwe dingen hebben ontvangen is nog maar gering in vergelijking met hetgeen wij te zien zullen krijgen in de naaste toekomst. Zo ongemerkt zijn wij al aan verschillende uitvindingen gewend geraakt, zoals bijvoorbeeld T.V., zelfopenende deuren, roltrappen, de transistor radio, en dergelijke. Maar er zijn nog veel meer dingen in het proces der ontwikkeling. Zo zal het binnenkort mogelijk zijn om maaltijden binnen 1 of 2 minuten te verwarmen. De accu van uw auto komt niet meer leeg te staan en de benzine zal electronisch in uw tank worden geladen. Via de satellieten zullen wij kennis kunnen nemen van hetgeen er op de wereld gebeurt ongeveer op hetzelfde moment als het daar plaats vindt. Via bepaalde centra zal er een enorme schat aan informatie beschikbaar komen uit alle delen der wereld. En zo kunnen wij doorgaan. Dit zijn niet alleen maar toekomstverwachtingen meer. Ten dele zijn zij reeds werkelijkheid.

De Arjos (de Anti-Revolutionaire Jongeren Studieklubs) heeft daar een interessante brochure over uitgegeven, waaraan wij trouwens de meeste gegevens ontlenen. Het is goed, dat hieraan aandacht wordt gegeven.) Want deze ontwikkeling brengt mee, dat de samenleving aan verschillende en ingrijpende veranderingen onderhevig is. Het meest opvallende — althans het meest besprokene — is wel, dat naar alle waarschijnlijkheid iemand over een poosje een of meermalen van beroep zal moeten veranderen. Het beroep, dat hij vandaag uitoefent, zal morgen niet meer bestaan. Wij kunnen dit revolutie noemen, zoals indertijd het invoeren van de mechanische machine een revolutie werd genoemd. Maar een feit is, dat velen hiervan een slachtoffer zullen worden.*

***Het spreekt vanzelf, dat het aanzien en de samenstelling van de samenleving hierdoor niet onaangetast blijft. Omscholing, vrijetijdsbesteding, uitbreiding van** communicatiemiddelen, zij alle hebben invloed op het samenleven van de mensen. Verhoudingen komen anders te liggen. Verbintenissen duren korter, sommige worden afgebroken en nieuwe worden gelegd.*

Natuurlijk zal de kerk hierop moeten reageren. In zekere zin doet ze dit al. De oecumene is op een wereldwijd plan gebracht en wij spreken van een wereld-diaconaat. Maar daar kan het niet bij blijven. Want naast het vele nieuwe en vaak verrassende wat deze tijd ons zal brengen, zal er ook veel van de mensen worden gevraagd. Als wij alleen al denken aan de aanpassing en de omscholing, die voor velen noodzakelijk zal zijn, dan zal blijken, dat het bijhouden van de tijd voor menigeen een krachttoer zal zijn. Hierdoor zullen mensen in nood komen, zonder zich ten volle bewust te zijn, waar de oorzaak gevonden moet worden.

Maar in ieder geval zullen velen de steun gaan zoeken, waar die te vinden is, dat is in de kerk. Als die kerk dan die steun ook maar biedt. En dan moet gezegd, dat de voortekenen niet erg moedgevend zijn. Vooral bij het lezen van de kerkelijke pers krijgt men heel sterk de indruk, dat waar zekerheid en rust verwacht mogen worden, twijfel en verdeeldheid sterk toenemen. Men staat soms versteld van de veelheid der discussies en onderwerpen en men staat soms verbaasd over de twijfel, die in veel artikelen wordt opgeworpen. Maar men vraagt zich vaak af waar het ***EVANGELIE is, het**welk de kerk geroepen is te prediken.*

***Er is een gevaar, dat wij in alle** theologische constructies, in onze gesprekken en discussies, dit evangelie op de achtergrond schuiven. En toch is dit evangelie het enige, dat de mensen de kracht en de troost geeft, ook in de komende tijden. Want het is de boodschap van God.*

*) "Leven in het tijdperk van de automatisering", uitgave van de Nationale Organisatie van ARJOS, Dr. Kuyperstraat 3, Den Haag, Nederland.

* * *

Zo kan het ook

In Alberta en Manitoba heeft en groep van toegewijde mannen, die zichzelf "Community Development Officers" noemen, het initiatief genomen om door groep-discussies en persoonlijk contact de Indianen te doen inzien, dat zij zelf veel kunnen doen om hun lot te verbeteren. Met andere woorden, zij hebben de Indianen geleerd leiding te nemen in hun eigen zaken. Zij hebben hen gewezen op de mogelijkheid om zelf de handen uit de mouwen te steken en van hun eigen gemeenschap een succes te maken.

Dat is misschien wel wat tegen de regels in. Het is de gewoonte om de gemeenschappen van Indianen te steunen uit de rijkskas. Zo is er een plaats van 1400 inwoners, waaraan 't Ministerie van Indian Affairs in een jaar tijds meer dan twee miljoen dollars heeft besteed. Afgezien nog van het bedrag, deugt het principe dat hieraan ten grondslag ligt niet. Deze mensen worden gesteund om te leven, maar hun wordt niet geleerd h o e te leven.

Het succes van de Community Development Officers blijkt b.v. uit een plaats in het noorden van Alberta, waar voorheen 62 rechtszaken in een maand plaats vonden, terwijl er nu slechts twee in zes maanden zijn geweest. Een ander geval betreft een nederzetting, waar de Indianen nu zelf een houtzagerij exploiteren, terwijl de werkloosheid vrijwel opgeheven is.

Het laat zien, dat steun als zodanig niet voldoende is. Van veel meer belang is het, de mensen op te voeden tot zelfstandige personen, die er een eer in stellen zelf iets te bereiken. Men moge dit dan misschien "apartheids-politiek" noemen, doch het is een feit, dat de Indianen — Canada's originele burgers — zich kunnen ontwikkelen tot volwaardige leden van de maatschappij, zonder een "hand out" van de regering.

"Het Duitse Wonder"

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

De oostelijke buurman van Nederland maakt op het ogenblik een zeer zware staatkundige crisis door. In de eerste plaats is het gelukt de bekwame econoom Erhard eindelijk van zijn zetel als Bondskanselier te verdrijven door openlijke aanvallen zowel als door allerlei intriges. In de tweede plaats hebben de verkiezingen in sommige deelstaten een ontstellende groei te zien gegeven van groeperingen, die in doelstelling als in methode de herinnering oproepen aan de nationaal socialistische partij, zoals die in haar beginperiode was. Om het een en het ander op zijn juiste waarde te schatten is het nodig eerst enig inzicht te verkrijgen in de structuur van de Duitse Bondsrepubliek van Bonn.

Men zal zich herinneren, dat de grote vier, die het Duitse rijk in 1945 op de knieën hebben gekregen, wel de oorlog konden winnen, maar niet de vrede. Als gevolg daarvan heeft zich geleidelijk ontwikkeld een scheiding tussen de Duitse Bondsrepubliek, die onder invloed staat van de westelijke staten, die in de Navo zijn gebundeld, en de Duitse democratische republiek, die gedwongen is zich te scharen aan de zijde van het communistische blok. De Duitse Bondsrepubliek stelde een grondwet vast, die in 1949 werd afgekondigd, doch pas in 1955 volledig in werking trad, nadat de westelijke geallieerden de laatste stappen hadden gedaan tot het herstel van de souvereiniteit van de Duitse Bondsrepubliek. Daarbij werd er een einde gemaakt aan de geallieerde bezetting, de regering te Bonn kreeg de bevoegdheid twaalf divisies onder de wapenen te brengen en als gevolg daarvan kon men een volwaardig lid worden van de Navo.

Het karakter van een bondsrepubliek vloeide hieruit voort, dat er een goede tien afzonderlijke deelstaten werden erkend, onder andere Rijnland-Westfalen, Neder Saksen, Hamburg en Bremen en Beieren. Krachtens de grondwet moet de Bondsregering een republikeins, democratisch en sociaal karakter dragen evenals de regeringen van de deelstaten. Ook de staatkundige partijen moeten op democratische voet worden georganiseerd. Bovendien moeten zij in het openbaar verantwoording doen van hun bronnen van inkomsten. Bondswetten hebben groter kracht dan de wetten van de deelstaten. De Bondsregering zal worden uitgeoefend door de samenwerking van de Bondsdag, de Bondsraad en de Bondspresident. De Bondsdag kan zijn gebrek aan vertrouwen in de Bondskanselier pas uitspreken, indien hij tevens een candidaat aanwijst, die de plaats van de Bondskanselier kan innemen. De Bondspresident moet dan de fungerende Bondskanselier vervangen door degene, die door de meerderheid van de Bondsdag wordt aangewezen. Men weet, dat dit geval zich voordeed nadat Erhard geen vertrouwen wist te verkrijgen.

In de grondwet staat een lange opsomming van onderwerpen, die alleen door de Bondsregering kunnen worden geregeld. Alle andere zaken worden door de afzonderlijke landen geregeld. In verschillende landen worden in deze dagen de verkiezingen gehouden voor de volksvertegenwoordiging in de deelstaten. Daarbij spelen dezelfde politieke partijen een rol als bij de verkiezingen voor de Bondsregering. Vandaar dat men in Bonn met zo grote belangstelling de uitslag der verkiezingen in de deelstaten volgt. Zij kunnen een aanwijzing geven over de uitslag van de eerstvolgende verkiezingen voor de Bondsdag.

Van deze partijen is de Christen Democratische Unie, die in Beieren de naam draagt van Christen sociale partij, tot dusver de grootste. Zij telt onder haar leden Konrad Adenauer en Dr. Erhard. Zowel Protestantse als Rooms-Katholieke Kiezers zijn er in georganiseerd. **Deze hadden elkaar vooral** gevonden, toen het communisme in Duitsland nog niet dood was. Zij zoekt een oplossing van de vraagstukken, die aan de orde zijn bij het licht van Gods Woord. Daarbij legt zij krachtig de nadruk op de onvervreemdbare rechten van de individu en de onschendbaarheid van het eigendom.

De sociaal democratische partij stamt eigenlijk uit het jaar 1863. Zij stond toen op de grondslag van het Marxisme. Na de tweede wereldoorlog naderde zij meer het standpunt van de Britse partij van de Arbeid. Zij ijvert voor een streng centralistisch bestuur, nationalisatie van de sleutelindustrieen en geleide economie.

De Vrije democraitsche partij komt dan op de derde plaats. Zij erkent het echt liberale beginsel van vrijheid voor het particulier initiatief; zij wil zoveel mogelijk vrijhandel en geen aantasting van de private eigendom.

Het meest trekt echter de aandacht de Nationaal Democratische Partij van Duitsland. In deze groep zijn duizenden aanhangers samengebracht van de vroegere nationaal-socialisten. Het gelukte deze partij in Hessen reeds enkele dagen geleden aanzienlijke winst te behalen en men hoopt nu in het grote Beieren voldoende aanhang te krijgen voor vertegenwoordiging in de Beierse Landdag.

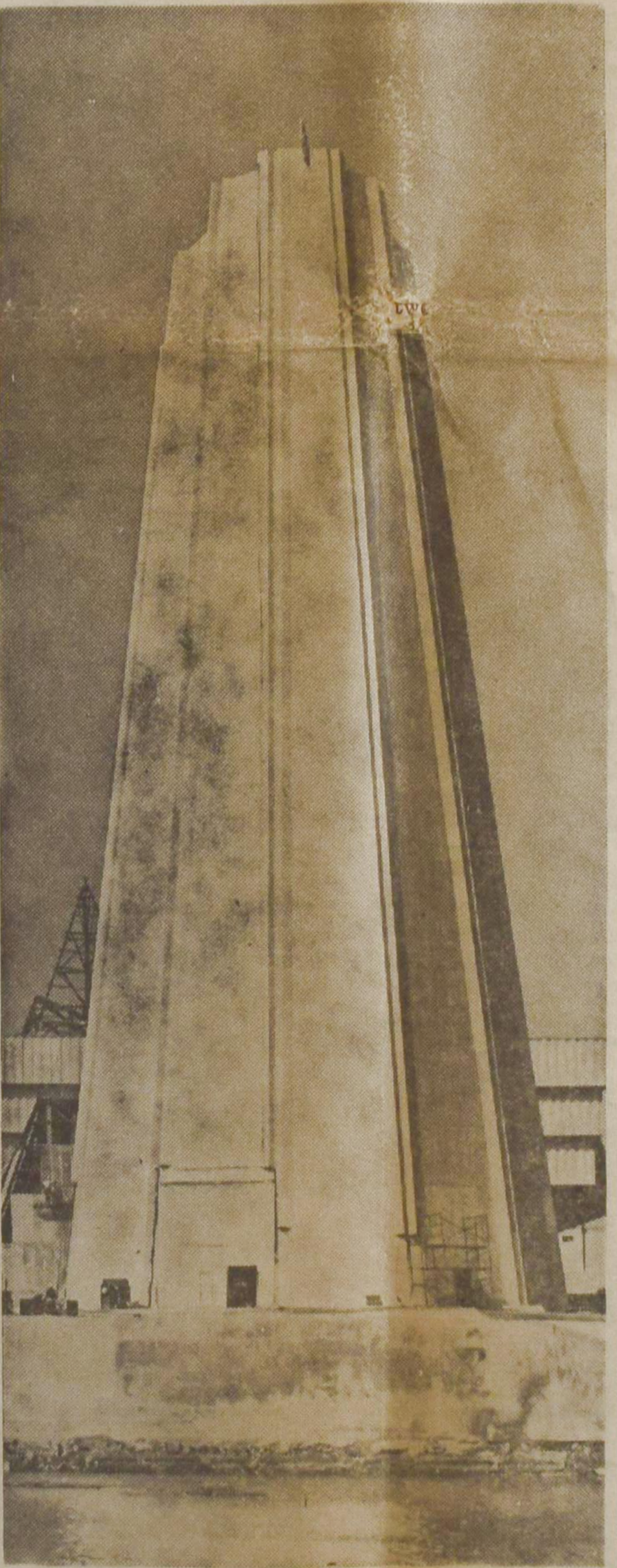
Tegen het uitdagende optreden van deze neo-nationaal socialisten zijn reeds grote groepen studenten in verweer gekomen met massa-demonstraties. Ook het episcopaat heeft zich in de strijd gemengd. En terwijl eerst de C.S.U. zich het meest tegen de liberalen richtte, omdat deze zich scherp verzetten tegen de candidatuur van Straus, die volgens velen een minder fraai verleden heeft, wijst men nu de organisatie van de nationaal socialisten als de grote vijand aan. Blijkbaar heeft de verkiezingsuitslag in Hessen grote indruk gemaakt.

Bij dit alles raakt de figuur van Erhard wat op de achtergrond. Toch is hij de grote econoom geweest, die de Duitse Bondsrepubliek er economisch zo snel weer bovenop heeft gebracht, dat men vaak spreekt van het "Duitse wonder". Het is wel pijnlijk voor hem, dat als zijn opvolger is gesteld iemand, die meer dan twaalf jaar lid is geweest van de nationaalsocialistische partij. Indien deze Bondskanselier mocht worden, zal dit in het buitenland een bijzonder slechte indruk maken.

Daarbij valt dan in het niet, dat Erhard niet heeft kunnen voorkomen, dat de verhouding tot de Verenigde Staten en Frankrijk is verslechterd, in het bijzonder ten aanzien van de kosten van de vreemde troepen op Duits gebied.

Men rekent Erhard ook toe, dat hij door het aanknopen van behoorlijke betrekkingen tot Israel alle Arabische staten tegen Duitsland in het harnas heeft gejaagd. En waarom heeft Erhard zijn toenadering tot communistische staten als China en Roemenië niet verder doorgezet? Was Erhard daarbij niet te veel de ondergeschikte aan de politiek van Washington?

Niettemin, Erhard zal altijd blijven de man, die het "Duitse wonder", de economische wedergeboorte heeft tot stand gebracht. Bij de uitslag van de verkiezingen in Hessen en Beieren denkt men echter aan een ander wonder. In Beieren namelijk heeft de neo-nazistische partij niet minder dan vijftien zetels behaald en de liberalen helemaal verdreven. Dit is mede het gevolg van het eigenaardige kiesstelsel, waarbij een partij sléchts zetels krijgt, als zij meer dan tien procent in een der districten heeft behaald. De bekende Protestantse theoloog maakt zich hier niet erg bezorgd over. Maar voor het westen blijft het een wonder, dat zovele honderdduizenden zich zo kort na de oorlog niet meer herinneren, welke onmenselijke gruwelen het nationaal-socialisme heeft aangericht.



HET BRITSE PAVILJOEN OP EXPO '67,

dat in aanbouw is op het Ile Notre Dame, naast de gebouwen van Canada en Frankrijk, zal straks boven alle andere gebouwen uitsteken. Sir Basil Spence, de briljante Engelse architect en ontwerper van de nieuwe Coventry Cathedral, ziet Expo als een "modern Venetië aan de St. Lawrence" en had zich bij het ontwerp dan ook ten doel gesteld "een eiland op een eiland uit te beelden, als een weergave van het wezenlijke karakter van het Britse eilandenrijk". Aan de voet van deze toren zal het water tegen de rotsen slaan, terwijl de bezoekers fantastische films te zien krijgen. Ozon- en golfslagmachines worden ingeschakeld om mee te helpen het gewenste effect te bereiken. (Telegram Photo)

Een uitgebreid
KERSTNUMMER
van ons blad zal
16 December
uitkomen.

Mogen wij medewerkers en adverteerders verzoeken hun kopij tijdig in te zenden? Redactie C.C.

In dit nummer



De Regeringsstructuur in Canada

De rechten van de Provinciale Regeringen strekken zich uit over die gebieden, die rechtstreeks de ingezetenen der provincie betreffen.

Daarbij is inbegrepen: Gezondheid (bij voorbeeld OMSIP, Ziekenhuisverzekering in Ontario); Onderwijs; Verkeerswegen (bij voorbeeld de aanleg van de verkeersweg 401 is uitsluitend de verantwoordelijkheid van de Ontario Regering); Gemeentelijke wetgeving; Registratie van maatschappijen met provinciale objectieven; Benoeming van leden der rechtbank, anders dan rechters van het Hooggerechtshof en rechters in het graafschap (die benoemd worden door de Federale Regering); Landgebruik, enz.

Het exclusieve gezag over de gemeente instellingen berust bij de provinciale regering onder de Brits-Amerikaanse wet (BNA Act). De gemeenten kunnen derhalve uitsluitend zodanig gezag uitoefenen als hen door de provinciale regering wordt verleend, en slechts op de wijze en omvang door de provinciale wetgeving veroorloofd. In het algemeen gesproken bemoeien provinciale regeringen zich niet met de feitelijke uitoefening door plaatselijke lichamen van de functies die hen werden opgedragen.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

INGEZONDEN

VOORBEELDIGE VRIJHEIDSSTRIJD

De meesten onder ons, althans de ouderen, herinneren zich nog wel de geschiedenis die ons op school geleerd werd over de tijd van de Hervorming. Er was toen een tegenstroming, namelijk die van het Anabaptisme. Er is ontzaglijk veel geschreven over de funeste invloed die het Anabaptisme heeft gehad op het verloop van de geschiedenis in de Westerse wereld. We gaan hier nu niet op in. Maar een van de meest opvallende kenmerken van deze stroming in het Westerse denken was wel de wereldmijding. Men trachtte zich te onttrekken aan de wereld en zich af te zonderen. Het Anabaptisme was in zekere zin een "ghetto-beweging". Natuurlijk bleven Reformatie en Anabaptisme niet strikt afzonderlijk naast elkaar voortleven. Beide hebben grote invloed gehad op de wereld, maar ook op elkaar. Tot op de huidige dag kan men b.v. die invloed ontdekken in ons Gereformeerde (niet in kerkelijke zin bedoeld) leven. Ieder die enigszins meeleeft in onze kringen weet dat. Herhaaldelijk ontmoet men Christenen van Reformatorische huize die meewarig het hoofd schudden, wanneer ze opgewekt worden om mee te doen in de "cultuurstrijd". Ze willen zich maar liefst afzonderen en zich niet bemoeien met het streven om tot een echt Christelijke Reformatie te komen van onze maatschappij. Ze weigeren de wereldwijde cultuurtaak te zien die we van Christus hebben gekregen. Vaak ook overheerst er een geest van defaitisme. Men hoort dan opmerkingen zoals: Het is een hopeloze zaak om tegen de machtige unions te vechten, schei er maar mee uit, het is tijds- en geldverspilling.

Wat valt er in zulke klanken nog te beluisteren van het élan en het geloofsenthousiasme dat Paulus en zijn mede-Christenen aandreef. "Alles behoort aan U . . . en u behoort aan Christus en Christus aan God" (1 Cor. 3). Hij en vele Christenen na hem (de geschiedenis is er vol van) stonden als God's profeten in de wereld om te getuigen van de oppermacht van hun Koning en "never mind" de schijn-oppermacht van de groten der wereld. Welnu, Christus is gisteren en heden dezelfde. Gelukkig wel. Alleen als we bereid zijn om alles wat we hebben, onze job en onze zogenaamde "job security" incluis, op te offeren voor de zaak van de Koning, zullen we het ware geluk en de ware security vinden, ook ons dagelijks brood. Daar staat Christus zelf borg voor. Dan bemerken we ook steeds weer dat we niet alleen staan in de wereld. God heeft nog veel kinderen in Canada die weigeren om de knie te buigen voor de Baäls van de twintigste eeuw.

Een voorbeeld hiervan is de houding die een groep ambtenaren aannam ten opzichte van het gedwongen vakbonds-lidmaatschap. De Federale Regering in Ottawa overweegt momenteel om de "'civil servants" (de ambtenaren in dienst van de regering in Ottawa) de gelegenheid te geven collectief te onderhandelen over hun arbeidsvoorwaarden. Dat is op zichzelf uitstekend. Ambtenaren hebben in dit opzicht dezelfde rechten als anderen. Behoren die althans te hebben. Waarom zouden zij zich niet kunnen organiseren in een union? U begrijpt echter wel waar dit heen gaat. Het betreft hier natuurlijk een union die aangesloten is bij het socialistisch georiënteerde Canadian Labour Congress, omdat deze vakbond nog steeds meent dat zij recht heeft op een monopolie in de arbeidswereld. Vrijheid voor werknemers om zich aan te sluiten en zich te laten vertegenwoordigen door de union van hun overtuiging is er helaas (nog) niet bij.

Zeven ambtenaren hebben zich nu gewend tot een Parlementscommissie die deze zaken onderzoekt en ze hebben daar kennis gegeven van hun gewetensbezwaren tegen het lidmaatschap van zulk een union. Ze deden dit in een uitstekend gedokumenteerde brief, waarin ze uitvoerig verwijzen naar andere landen, zoals Australië, Nieuw-Zeeland en de provincie Saskatchewan, waar de arbeidswetten de mogelijkheid open laten tot vrijstelling voor hen die gewetensbezwaren hebben tegen bepaalde unions. Ze deden dit zonder enige hulp of assistentie van ons "Committee for Justice and Liberty".

We hebben een goed gesprek gehad met een van deze mensen, namelijk Mr. J. A. Taylor van het Immigration Department in London, Ontario. Wat ons bijzonder trof was zijn Christelijke oprechtheid, zijn rotsvast geloof in de Bijbel, plus het feit dat deze man tot in de puntjes op de hoogte was van de wetgeving inzake arbeidsaangelegenheden. Hem en zijn vrienden werd gelegenheid gegeven om hun bezwaarschrift persoonlijk in te dienen en te verdedigen voor de Parlementscommissie. Dit hele bezwaarschrift getuigt van hun moed en bereidheid om zich niet te schamen voor hun geloof in Christus. Een zinsnede uit dit geschrift willen we hier citeren (onvertaald).

"We, the undersigned, are employees of the Canadian Government who, as private citizens, are writing this letter in an endeavour to ensure that such legislation does not violate our conscience before God (And herein do I exercise myself to have always a conscience void of offense toward God and men. (Acts 24:16) While not seeking to impose our beliefs on others, yet, as followers of the Lord Jesus Christ, the Son of God, we ourselves cannot conscientiously belong to staff associations or trade unions. We must heed the injunction of Holy Scripture, particularly 2 Corinthians 6:14, which says: be not unequally yoked together with unbelievers".

Als gevolg van deze moedige houding is er nu een drukke diskussie gaande onder een groot aantal Parlementsleden over deze zaak. Mr. Taylor en zijn vrienden hebben tientallen brieven ontvangen van Parlementsleden, waarin deze hun mening te kennen gaven. Het zijn grotendeels Parlementsleden die voortdurend contact onderhouden met "The Committee for Justice and Liberty". Het merendeel verklaarde er voor te zijn om in een eventuele wet een clausule te plaatsen, die het aan gewetensbezwaarden mogelijk maakt om vrijgesteld te worden van steun aan de union.

Moeten wij Mr. Taylor en zijn vrienden nu als voorbeeld nemen? Ja en nee. Nee, omdat hun streven grotendeels negatief is. Ook zij zijn niet vrij van wereldmijding. Ze willen graag met rust gelaten worden en zien helaas niet dat het de taak van de Christus-belijder is om *rusteloos* te werken in deze wereld voor de komst van God's Koninkrijk. We mogen de wereld nooit met rust laten, omdat Christus zelf de wereld niet met rust liet.

En toch is hun strijd een voorbeeldige vrijheidsstrijd. Ze hebben resoluut geweigerd om met de wereld mee te doen. Ze verklaren zich bereid om hun werk, ja alles wat ze bezitten, op te geven, liever dan zich te schikken in een zogenaamd onvermijdelijk lot. Ze weten en geloven dat hun God machtig is. Ze weten en geloven dat hun dagelijks brood niet afhangt van de Regering of van het Canadien Labour Congress. En in dat geloof zijn ze ons tot voorbeeld.

Ook in onze kringen zijn er die de geloofsmoed hebben om vol te houden. Denk aan Hoogendoorn, Van Manen, Mostert, Numan en vele anderen. Het "Committee for Justice and Liberty" verleent hun alle mogelijke hulp en advies. Natuurlijk kost dat geld. Maar als wij slechts bij benadering beseffen waar het om gaat, dan zullen we ons niet wrevelig afkeren en rustig ons eigen gangetje gaan. Dan zullen we ook geen schampere opmerkingen maken over een paar zogenaamde stijfhoofdige enkelingen. We zullen dan, als gemeenschap der heiligen, de schouders zetten onder het werk. En als we dat allemaal doen dan is er geen sprake van opofferingen.

We roepen u op om uw bijdrage te zenden aan "The Committee for Justice and Liberty", P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

We roepen onze Christen-ambtenaren en allen die door de unions onder dwang gezet worden op om zich met ons in verbinding te stellen. De C.J.L. is te allen tijde bereid om te dienen met advies en bijstand.

E. Vander Kloet
"The Committee for Justice and Liberty"

Nieuwe Nederlandse Regering

Na veel en langdurig onderhandelen slaagde men er in een nieuw kabinet te vormen, met Professor Jelle Zijlstra als minister-President. Het werd en coalitie van voornamelijk A.R. en R.K. persoonlijkheden, die zullen trachten 's Lands zaken te behartigen tot de voorgenomen Tweede Kamer verkiezingen in 1967.



Een overzicht van de eerste vergadering van het nieuwe kabinet in Den Haag op 25 november.



"Haak in" schijnt minister KLOMPE hier tegen haar collega's BIESHEUVEL, De QUAY en ZIJLSTRA te zeggen tijdens de eerste vergadering van de nieuwe ministerraad.

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489



Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Glaucoma

The Blindness That Can Be Prevented

by Dr. J. van Belle

A few nights ago I dreamed that I was blind. When the situation became very distressing, however, I could open my eyes for a while and see what was going on. Normally of course this is impossible. Blindness means loss of sight and that's it. Glaucoma, a *common* disease of the eye, is known to cause at least 10% of all blindness in Canada. What is even more significant: one out of every 50 adults over 40 have glaucoma . . . *undetected.* (Canadian Medical Journal, Oct. 29, 1966). All this is so important, because when glaucoma is treated early the outcome as a rule is excellent and blindness can be prevented.

What is glaucoma?

Inside the eyeball there is fluid. When there is an imbalance between the production of this fluid and its drainage an increased pressure inside the eye is the result. When this increased tension lasts long enough the nerve fibers of the eye will be damaged and this will gradually result in loss of vision.

There are two types of glaucoma — both have the same end result: blindness. In the first type the person suffers in the form of attacks often brought on by worry, excitement, overeating, indigestion and so on. The person is usually a woman past the age of 50. She will feel a dull ache in the eye and head; it is as if she has to see through a fog; she will notice rainbow tints around lights. This will last for some hours and then disappear. Following this she will often find that she needs stronger glasses. At first these attacks occur at intervals of weeks or months, but they soon become more frequent and regular. Sooner or later she will have an acute attack. This is characterized by severe pain in the eye together with a violent headache — this may be so bad that she starts to vomit. There is a rapid decrease in vision in the involved eye. Immediate treatment is required and if no relief is obtained an operation may be needed that same day.

In the second type there may be no attacks of pain at all. The patient may either be a man or a woman and is usually a little older. The patient may notice that he has periods of foggy vision, sees halo's around lights, requires stronger glasses more often than you would expect and it takes him longer to get used to a lower degree of illumination when he passes into a dimly lighted room. If he is very observant he will notice a contraction of his visual field. Normally when a person looks straight ahead he can still see very well what is going on to the left or right of him. This is called your visual field. When this ability becomes less this is known as 'contraction of the visual field'. In the end he will only be able to see what happens just in front of him. Usually, however, the disease is often not noticed until the vision of one eye is almost lost and that of the other seriously impaired. This is why periodic eye examination by an expert are advisable after mid-life and certainly whenever new glasses are needed .

Although glaucoma usually is a disease in older men and women this is not the whole story. A survey on glaucoma was recently carried out in Scarborc (Canadian Medical Journal, Oct. 29, 1966). This showed that younger persons can also suffer from glaucoma. When the age was related to the percentage of people found to have glaucoma, roughly the following results were obtained:

Age	*Number examined*	*% found to have glaucoma*
39 and under	229	4
40 - 49	440	5
50 - 59	218	7
60 - 69	80	12
70 and over	32	19

Persons under 40 who wear strong glasses should carefully watch for evidence of glaucoma (frequent change for stronger glasses, halo's around lights, contraction of the visual field, difficulty in adapting the eyes to the dark).

The treatment of glaucoma is either medical or surgical. First the doctor will try to control the increase in pressure with eye drops. If this is impossible an operation on the eye is necesary. The operation will improve the drainage of the intra-ocular fluid and this in turn will release the pressure. Thus no more pressure will be exterted on the nerve fibers and further damage to them is prevented. However, the vision that is lost already will not come back.

In summary:

Glaucoma is a disease of the eye, which results in blindness when not treated promtply and adequately. It is mainly a disease occurring after mid-life, but can also be found in younger persons

Watch for:

- Frequent need for stronger glasses;
- Foggy vision;
- Contraction of the visual field;
- Difficulty in adapting eyes to the dark.

A more acute form reveals itself in attacks with similar symptoms accompanied by headaches and pain in the eye.

If there is any suspicion of glaucoma at all contact your doctor or an eye specialist as soon as possible.

THE STORY OF "Headlight"

New York (CFN) — Jung Jong Cho hardly remembers the day in 1951 he and his family became refugees. He was only four; too young to realize that Korea was at war, that food was in emergency supply, and that to survive his family had to abandon their home and possession and flee by train to Pusan.

In that overcrowded city there was no housing available, so Jung's father built a shack of flattened tin cans, cardboard and scraps of lumber. Water had to be brought from more than a mile away. A few days after they arrived, little Jung went with his older brother to get water. For more than an hour they waited in line with other refugees for the water to be turned on.

The younger boy finally became impatient and begged to be allowed to go home. Still thinking in terms of their life in the country, the older boy gave permission. In the mass of people flooding the streets, Jung became lost. For hours and hours he walked, looking everywhere for a familiar face. When his tired legs and empty stomach could carry him no further, he curled up on the street to sleep.

BOYS' TOWN CITIZEN

For two days Jung wandered through the swollen streets of Pusan. On the third day he heard a train whistle. Remembering his trip from home by train, he thought this would be a way to find his family. It was easy for a little boy to mix with the crowds of refugees and slip on a train unnoticed. Warm for the first time, he fell asleep on a pile of bedding belonging to one of the shifting families. He did not wake up until the train arrived in Seoul, 12 hours and 300 miles later.

Jung's parents spent three years in Pusan hoping to find their boy. Finally they had to give up and accept a place on a farm many miles away. For two years, Jung wandered around Seoul, homeless and hungry, begging food to stay alive. In the evening he would go to the railroad station and try to warm himself by the open fire which burned there.

Crowding close to the fire one evening, tired, hungry and sleepy from the heat, he dozed off and fell face first into hot coals. Before he could struggle free he was burned severely on the forehead. A police patrol picked him up, bandaged his burns and took him where they knew he would be cared for — to YMCA's Boys' Town.

Located on an island in the Han River, YMCA Boys' Town had only recently been established through the generosity of the Fifth Regimental Combat Team of the U.S. Army. Searching for a fitting memorial to their fallen comrades, men of the team had donated nearly $20,000 to the YMCA to build this refuge for boys who wandered homeless through the streets of Seoul.



THE BARBER IN BOYS' TOWN

Even though he was swathed in bandages, Jung had his picture taken as all new boys at YMCA Boys' Town do. He was now a Boys' Town citizen. For the first time in two years he had a place to call home — a bed to sleep in, enough food to eat, and people to care about him. He had long ago forgotten his name, but when his burns had healed he soon had a nickname that would stick with him for many years. Two round scars remained on his forehead, so his new friends dubbed him "Headlight."

LEARNS TO WORK

For ten years Headlight lived in YMCA Boys' Town. He went to school there, learned to swim and to ice skate, and joined the town's Boy Scout Troop. He raised rabbits to earn a little spending money and even started a small savings account in the Boys' Town bank. Like all 200 boys at the Town he worked at raising crops and producing the brooms, baskets and string mats that pay part of the Town's operating expenses.

When it came time for Headlight to graduate from YMCA Boys' Town, he still had no idea where his parents were or what his real name was. Because of his good record, he was given a job as night watchman by the Seoul YMCA and later became an assistant in the maintenance department.

Bob Baker, an American from Pennsylvania whom the YMCAs of Canada and the U.S. sent to Korea through their World Service program to help the Korean YMCA with such projects as Boys' Town, recalls that for all his troubles, Headlight was seldom without a smile. "No matter what we asked of him," says Baker, "he agreed. That's one reason we are all so jubilant with what has happened to Headlight."

Recently a Seoul newspaper decided to try to help some of Korea's lost children find their parents. Headlight was the 92nd boy to have his story told. The paper published the picture taken when he had first come to Boys' Town and under it printed these words: "My family lived on a farm near Kim Jae. We became separated in Pusan in 1951. If anyone recognizes me from the picture, please contact the YMCA."

The newspaper must have passed through many hands before it was seen by a farmer many miles to the south. The farmer and his wife looked at the picture and knew they must find out if this was their missing son.

There was only enough money for one fare, so next day the farmer took the train to Seoul. At the YMCA he met Headlight. Fourteen years had passed since Headlight had been separated from his family. He was tall and straight and towered over the farmer. He could remember so little of his first four years that it was impossible for them to be sure they were father and son. So it was decided that Headlight would accompany the farmer back home to see if the rest of the family could help with identification.

The mother, like all mothers remembered many details of their family life. One event, especially, might be vital. When her son had fallen and cut the back of his head. It had left a small scar. Did Headlight have a scar at that exact place on the back of his head? The family crowded around to look. Then they began to laugh and cry at once. Jung Jong Cho was home with his family.

THE WORLD AROUND US



Keeping up with the Joneses

by John Vriesinga

Keeping up with the Joneses can be a deadly game if played on the international level. It was characteristic of the cold-war years that brought the world to such tension points as the Berlin crisis, Hungary and he Cuba-confrontation.

But all that is history now and the game of "keeping up with the Joneses" has of late been in evidence only in the race for the moon. And in that field it seems that the Joneses no longer are trying to keep up with us. At least the spectacular space shot expected before the onset of the Russian winter has not come off. Which, of course, does not mean that Russia may not as yet surprise the world next spring.

As far as the relationship between the two largest world powers is concerned we have arrived in the era of "peaceful coexistence". In the face of the widening rift between the Russians and the Chinese there are increasing rumors of an even closer tie between the two former antagonists.

How peaceful is the co-existence really? And is it based on real understanding? Is it more than a marriage out of necessity?

Some of these questions were eloquently illustrated in a policy speech by United States Defence Secretary Rober McNamara the other day. He was talking about the need for further weapen development and he outlined how, at the present, the Russians and the Americans have reached a balance of power with long range missiles, nuclear armed, ready to strike both countries.

As long as that balance is maintained there may be a peace of sorts. But if the balance is broken by either country, why, there is no alternative but that the other country keep up with the Joneses.

There is evidence, McNamara said, that the Soviet Union already has broken the balance by installing a defence system which can protect all major Russian cities. And it is high time that the Americans do something to offset the threat such imbalance poses.

The answer, according to McNamara, is that the United States produce new rockets that can evade those defences. It would mean replacing all the dreadful Polaris missiles, now aboard a fleet of American nu-clear powered submarines that circle Russia, with even more dreadful Poseidon missiles. And this would involve an expenditure of some six billion dollars.

Also, McNamara said, the United States should begin immediately building similar defenses around all major American cities to ward off Russian missiles. And this would cost an estimated thirty billion dollars.

Will that restore the uneasy balance of power in the world? It may, for a while. At least until the Russians have found an answer to it. Or until the nuclear threat from China becomes serious enough for the Russians and the Americans to bury their hatchets and throw their united strength together in one of the scales.

If such sinister steps are successful for a while, they have a "sunnier" side too. They will also help revive a lagging economy. And boost the prestige of an administration preparing for another popularity test at the polls.

But they will do little for the billion or so people in the world that go to bed hungry every night; little for the millions that suffer poverty and neglect; and precious little for the cause of "peace on earth" with which sentiments our "christian" civilization again fairly drips in these pre-christmas days.

Then again, didn't that lovely little baby in the manger, once he had grown to manhood, say: Never think that I have come to bring peace upon the earth. No, I have not come to bring peace but a sword!

And who can fathom the depths of understanding and wisdom of Him who uses even the deadly games of the world powers to bring about His kingdom of peace on earth?

And who can understand the foolishness of the wise of the world who even now refuse His peace? Truly the light still shines in the darkness and the darkness comprehends it not.

Dutch Survey Reveals Church Membership Decline

(RPPS) The percentage of the Netherlands' population without any church affiliation has almost doubled in the past six years.

This was the result of a recent study conducted by Attwood Statistics, a Rotterdam public opinion institute, published here recently.

At the time of the last census in 1960, 19% of the total Dutch population declared that they held membership in no church.

In 1966 this figure has risen to 33%. Membership in the Reformed Church in the Netherlands, largest Reformed church in the country, declined from 30% of the Dutch people in 1960 to 20% today. The smaller Reformed Churches in the Netherlands (Gereformeerde) declined from 9% to 8% in the same period.

The Roman Catholic share of the population declined from 37 to 35%.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

7

PREPARING TO GO

Emigration, leaving the country of your birth to settle in another, most likely to stay there for the rest of your days, is not a small matter. Some folk can talk so lightly about it. As a matter of fact it is a very serious undertaking which may have tremendous consequences in your life and that for generations to come. It may become an involved process which may stretch over years. It entails a lot of planning and doing, may bring with it many heartaches as well as joys.

The first stage is discussion. In a few cases people may go suddenly on a dramatic impulse; usually a considerable time of thinking goes by before the decision is made.

Well do I remember how before my family left the old country there was a long period of consideration. Father for a number of years had wanted to go: he saw little future for his large family where he was, had visions of a homestead and great things to be acomplished. Mother could see that too and was willing to go but both her parents were still living while Father's had passed on. Would it be right for mother, a daughter in a family of three children, to leave her aged parents, perhaps never to see them again? That was a real question. Many other considerations entered in. For a long time adventages and disadvantages were weighed . . . . When relatives came over this was the main topic of discussion. Some were sure it was the thing to do, especially looking at us children; others could not see the rightness and the necessity of it. Gradually one could see a trend developing; at last the decision to go was made. That was in the Spring of 1912.

Having gone through this I can live into the discussions which went on as this last wave of emigration took shape.

For some the decision was fairly simple, especially among younger people. There were the adventurers who wanted to see more of the world. There were those who had certain ambitions of studying and preparing for professions for which in Holland the door did not seem to be open. There were some who had taken training in certain trades but saw no opportunity of ever becoming independent. As mentioned before, some of the young men had been in military service in Indonesia, came back disgusted, found it hard to settle down, decided to get out. It was quite common that young men, engaged to be married, went ahead to make a beginning in Canada with the understanding that the brides would follow later. All these had no great difficulty deciding to go. In some cases they got along well, even very well; some of them ended in tragedy, which they had not foreseen.

Generally speaking, those best situated to go were young couples newly married. The honeymoon was a new beginning anyway; it might as well be a trip to a new country; there was not the loneliness of going alone nor the burden of caring for a family. Quite a number of such decided to go.

Those who had families had a lot of thinking to do before going. Would the father, in many cases just a common labourer with little knowledge of the country and its language, be able to make a living for them all? Would the children be brought up in an environment favorable to Christian living? Could these parents of covenant children to be brought up for the service of God take the responsibility of bringing them into a strange land? Big quesitons these were.

Some were well situated, financially and otherwise, but could see no future for their children who would have to start from the bottom up. Must they leave so much behind (they were allowed to take only a small part of their money along), and start over again for the sake of their children? I recal one of such fathers, later in Canada, when the going was hard, who at times felt that perhaps they had been foolish in coming here this way. Our younger folk who may read this do well to remember what sacrifices many parents made in order to give their children the opportunity of a better future. It is the first generation that takes the blows and the burdens. Don't forget it and be sure to appreciate what they did for you.

There were a number of older folk too far along in years to make a really new start. But their children wanted to go or had gone. I know of one old couple who had children in Holland, Canada, and Australia. So many followed the children to Canada or the United States. Old trees don't take root very well in a new location, but it seemed to be the best they could do, so they tried to make the best of it. But don't think that it did not take a lot of serious, agonized thinking and praying!

When people are thinking of emigrating they want advice. There were plenty of opportunities for that.

There were associations of people who were interested in emigration, had offices in diferent parts of the country and could be helpful. The one we heard most about was the Christian Emigration Central Office in The Hague. Its wellknown director, Mr. T. Cnossen, had traveled extensively in many countries, the United States, Canada, Australia, and what not; he had an able staff of helpers in offices in central parts of Holland. One could hardly afford to miss the advice of such people.

There were similar government offices, well staffed with able people, to whom one could go.

There were Canadian offices in the Netherlands where one could find out more about Canada.

One could write to relatives and friends already in Canada and to the agency of the Christian Reformed Church there.

All this was fine but the final decision was up to the people who were to go.

Before that they must also see the Government Bureau of Emigration as to requirements. Without authority from the proper officials no one could leave. A member of the family might be in military service: would he be released? Passports must be in good order. How much money could one take along? If my memory serves me well it was 100 guilders for an adult, 50 for a minor. There were a lot of details to be arranged. In certain cases it took a number of trips until all was straightened out.

Canada, of course, had its demands too, had offices in the Netherlands to facilitate but also to control and regulate emigration into its territory. You must be able to pass the test for physical and mental fitness. You must have a good record: if you had been convicted of a crime or had been a communist or for other reasons did not have a clean past you would not likely get in. You could not make definite plans unless you were sure to be accepted.

Steamship companies must be consulted as to ships available, time of sailing, cost, amount of baggage allowed, etc.

When all these were in order one could make definite, final preparations.

Houses, lands, ships, businesses had to be disposed of: there are things which you just cannot take along and the money received for them was needed for the trip.

What headaches some went through! The tendency was to take too much: pieces of furniture to which people were attached, bicycles, tools, bedding, extra cloths: you did not know just what you could buy on the other side. It was nice, coming into a strange home in a new country, to have some of the familiar things around you, but most of our folk took too much.

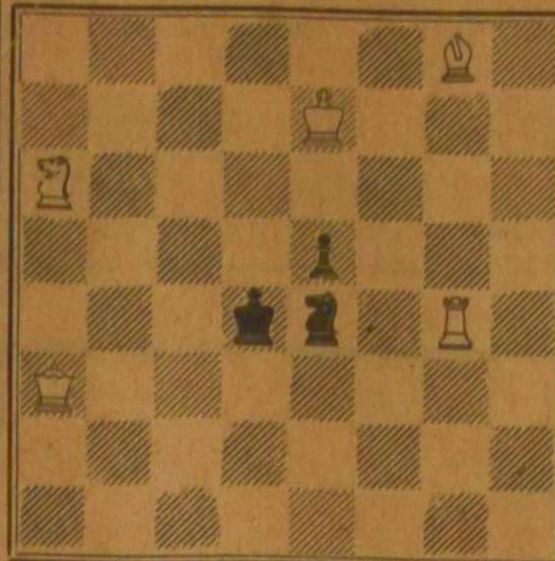
Imagine mothers of large families planning what to take and what not! There must be things at hand that were needed on the trip. Generally speaking, it seems to me, emigration was hardest on the mothers: o so much was demanded of them.

When finally it was decided what to take it must be put into a form which the ships and trains could handle. There were companies which specialized in packing goods for emigrants. There were billboards - "Let So and So do your packing." They constructed wooden boxes, stoutly built, in size according to the amount of baggage. It was amazing how much they could squeeze into them. When these arrived at the docks and strong cranes placed them in the holds of the ships the families had no choice but to go. Next was the trip across the waters.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

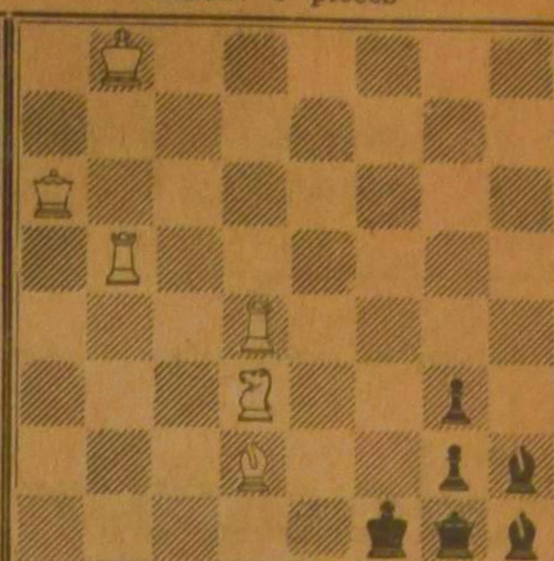
No. 232
Author H. VanGottschal
Black: 3 pieces



White: 5 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 233
Author: A. M. Sparke
Black: 6 pieces

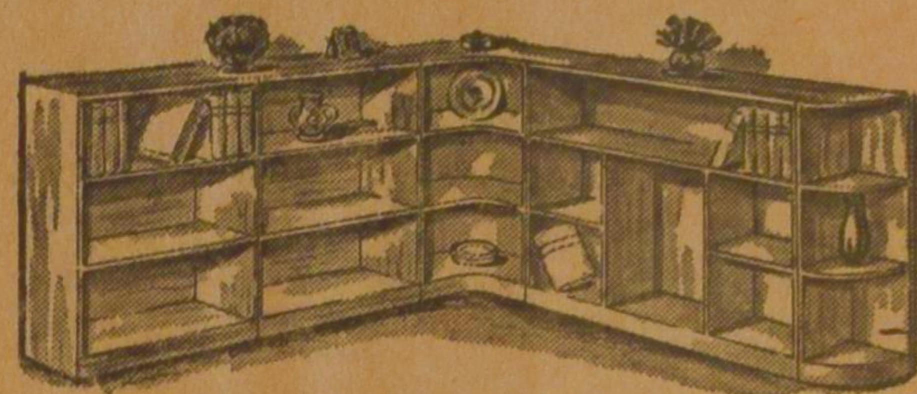


White: 6 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The two problems of this first series are very interesting. The position of both is peculiar too. The authors did a fine job.
2. No. 232 is almost a miniature. However, working with a few pieces in a problem is often harder than with many. The second and third moves could have been taken from a regular game. I fear a bit that some will get stuck with this problem. Write the full solution down.
3. No. 233 is not difficult. Watch out for the black Queen, I would say. The variations are surprising, but indication of the key move is sufficient.
4. Please, do not send solutions of these problems till after the second series has been published. Doing otherwise confuses my administration too much.



FROM THE BOOKSHELF

HERBERT W. ARMSTRONG AND THE RADIO CHURCH OF GOD, by Walter R. Martin (Christian Research Press, Wayne, New Jersey; 31 pages, $0.60.

There is hardly a community in America, Canada and the British Isles that has not been subjected to either Armstrong's voice or his monthly magazine "The Plain Truth." The cult of Anglo-Israelism has existed for more than a century, but with the advent of Armstrong it is gaining in popularity. This cult is now usually called "the Radio Church of God" and is said to have 3,000,000 adherents. Every evening the "World Tomorrow" broadcast can be heard from coast to coast. In a most dogmatic fashion Mr. Armstrong claims to have a hold on the truth, the whole truth and nothing than the truth. Only his interpretation, so he repeats on nearly every program, is accurately representing Christianity today.

On several occasions this reviewer has been asked by his members about Armstrong's prophecies. Walter R. Martin, director of the Christian Research Institute, has done us a great favour by writing this brochure. In a simple, straightforward way the author exposes the false premises of Armstrong's cult. Armstrong's "theology' 'seems to be a mixture of the main teachings of all the major sects, in particular, the emphases of Mormonism, Jehovah's Witnesses and Seventh-Day Adventism. Various teachings are given a weird and inexplicable new twist.

Martin's well-documented brochure closes with this good advice:

> The theology of Herbert Armstrong and his Radio Church of God contains just enough truth to make it attractive to the listener who is unaware of the multiple sources of heretical doctrine he has drawn upon for the balance of his theological system, enough of which permeates both his radio programs and his publications to insure the uninformed listener a gospel of confusion unparalleled in the history of American cultism . . . . Turn off the set and open your Bible for within its pages God is always broadcasting the eternal message of the Gospel of Grace . . . when this is supplemented by attendance in a truly Christian Church where that Gospel is preached there is no need to listen to the Herbert Armstrongs of our day for as the Psalmist so beautifully described it, "the entrance of thy Word giveth light."

—Rev. Michael De Vries

THE CASSOCKS OF SPAIN

Some months ago the world-wide press reported there were tumultuous demonstrations on the streets of Barcelona, Spain.

The leaders of the revolt wore the familiar cassocks of the Roman Catholic priest. The UPI viewed the demonstrations as being politically motivated. We disagree.

The turmoil was not an isolated incident. Many such disturbances have occurred in the past but none ever got such wide coverage by the press. The motives behind this latest violent uprising, especially on the part of the clergy, are not only politico-sociological but theological also. There are two regions in Spain (Vascongadas and Catalona) which have frequently been demanding their independence. The clergy were always the most prominent instigators of these uprisings for freedom.

The cities of Loyola, Aranzazu and Monserrat all have famous monasteries which were hotbeds of secessionist movements. After the civil war in 1939, the government expelled many priests which they deemed dangerous to the security of the country. Those priests ordained since 1945, while not in complete accord with every political uprising, are nevertheless, most often leading participants in the current internal crisis of the Franco regime.

What, then, are the causes behind these latest disturbances?

We believe two principle reasons account for the rebellion of the men in cassocks: the crisis of authority in the church, and a crisis of personal doctrinal conviction in the life of the priest himself.

It is not easy for the average person living outside of Spain to understand the educational process undergone by a Spanish boy before he is ordained to the priesthood, nor the complex circumstances that surround him during the entire term of his studies. He is selected for the priestly vocation between the ages of 10 to 12 and at that most impressionable period is launched on a long preparatory career that will take fourteen years under the most severe austerity and in almost complete isolation from his family and the world.

After 1945, however, this strict and rigid educational discipline began to change substantially. Now the young boys were allowed to visit their homes yearly, to spend their vacations with their immediate families, and experience a great amount of freedom from the harsh monastic or seminarian disciplinary rules. They now may act without fear of punishment when registering serious but legitimate complaints against ecclesiastical authorities and institutions. In addition, they may now take advantage of the opportunities of furthering their education in fields once prohibited to them, such as freedom to act race relations, socio-economic conflicts, cinema, journalism, ecumenism, etc.

This new freedom and the great influx of university students with individualistic ideas and more liberal education, contributed to the evolution of the Ecclesiastical system which before 1945 had resisted such student interferences.

A CRISIS OF AUTHORITY

The crisis of authority was manifest. A fight, silent, struggling and sometimes violent slowly developed inside the seminaries.

Disciplinary reaction was often severe and the uprisings fell short of their goals. Some students left the schools while others, feeling themselves under a moral compulsion to remain loyal to their church, finished their course of study disturbed in mind, unsatisfied spiritually, and entertaining grave theological doubts.

This sweeping and revolutionary spirit of a restless and frequently better prepared student element in the Spanish seminary gradually weakened the disciplinary effectiveness of the church leaders.

The endless conflict between the old and new spirit within the priesthood brought to a head the real crisis of authority within the Roman Catholic Church.

Unquestioning obedience, a basic condition for the control of all Roman Catholic organizations, was threatened by the impulsive spirit of a younger generation. That new impulsive spirit is determined to deal with the problems of society; that is, they are sociologists rather than theologians, more practical than theoretical, more relative than dogmatic, more independent than submissive.

The crisis of authority was publically admitted in a letter addressed to their bishop by the Catolona priests after their conflict with the civil police.

"Only a public repremand (of the police for their brutality) will return to the Catholic people and priests a confidence in Ecclesiastical authority."

The Spanish Episcopal Conference, however, declared "It may not approve the behavior of the priests (who rebelled against the police) since they acted without the necessary permission of their bishop."

The same independent spirit is evident in lay circles as well. Catholic Action, a laymen's organization, has been in open rebellion against the conservative hierarchy. In a special document, "The Church and the temporal order in the light of Vatican Council II," the hierarchy suspended indefinitely the scheduled national meetings of nine Catholic Action groups.

A new directive declared: "It is necessary to recognize that Catholic Action may not digress from the hierarchy's norms nor exert any authority which belongs exclusively to the Ecclesiastical Authority."

THE DOCTRINAL CRISIS

The doctrinal crisis became clear when the bishop of San Sebastian suspended 70 young theologians and closed the seminary. "We deplore the fact this order was distorted," the bishop declared. "The 70 theologians left a statement saying their desertion has no political significance. Their acts and attitudes are of an internal character and pertain exclusively to the Church. We are determined to study freely the future orientation of the seminary in the light of the teaching of the Roman Catholic Church."

The bishop's statement, however, simply seeks to disguise the real problem. Certainly there were no political implications in the dismissals of these 70 student priests. The amazing fact is that after so many years of preparation, not a single one out of the 70 who were suspended, appeared to be qualified for the priesthood.

Must not the explanation for this total failure of the seminary's training program be either a terrible doctrine weakness or a failure to meet the Church's authoritative norms?

A Madrid newspaper commenting on the bishop's action wrote: "With the greatest firmness and sadness we condemn the massive, active and tumultuous intervention of priests. (in civil rebellion).

What are we to say when priest parapets in clerical cassocks go out on the streets with demagogical zeal and a challenging air? Something very serious is happening inside clerical circles!"

Of a truth, something is happening among the Spanish clergy.

One young priest put it very clearly, saying it is "the loss of confidence in the Hierarchy."

The younger priests cannot or will not follow their superiors. One cannot escape the conclusion that the Spanish church faces a revolutionary revision of its conservative theology and outmoded political position in Spain.

Apart from such revisions we anticipate a vast exodus of young priests from the Church that could conceivably destroy the power of the Catholic Church in Spain for centuries.

(*from Christian Heritage*)

DR. BILLY GRAHAM:

UNITY

Do we want unity among Christians throughout the world? Then evangelize! I believe that some of the greatest demonstrations of ecumenicity in the world today are these crusades where people by the thousands from various denominations have been meeting to evangelize. There are a dedication, a zeal and a spirit in these meetings not found in other gatherings.

Our greatest need, however, is *not* organizational union. Our greatest need is for the Church to be baptized with the fire of the Holy Ghost and to go out proclaiming the Gospel everywhere. We must first have spiritual unity in the Gospel. Eight cylinders in a car are no better than four if there is no spark from the battery and no gas in the tank.

Dr. Marion Hilliard

1902 - 1958

Het is bijna elf uur in de avond, maar de stad Toronto denkt er nog niet aan te gaan slapen. Het verkeer raast nog steeds door op deze warme zomeravond, reclamelichten flitsen aan en uit, auto's zoeken zich een weg door het drukke stadsgewoel, en jongelui slenteren de straten op en neer. Maar in de "caseroom" van het Toronto Women's College Hospital merkt men van het drukke gewoel daarbuiten niets. Het is hier een wereldje op zichzelf. De patiente is net binnengereden door een paar verpleegsters, en het zal niet lang meer duren of een nieuw leven zal verwelkomd worden. In de aangrenzende kamer, de "scrubroom", worden handen gewassen, rubberhandschoenen aangetrokken, en dan komt ze de caseroom binnen; Dr. Marion Hilliard, vrouwenarts, en sinds 1947 Chief of Obstetrics and gynecology aan het bovengenoemde ziekenhuis. "Hello Peggy," klinkt haar opgewekte stem, "Here we are at last, and everything is just fine". De patiente glimlacht wanneer ze de haar zo welbekende stem hoort; haar dokter is er, nu zal het niet lang meer duren.

Een half uurtje later klinkt het prille geschrei van een nieuw mensje door de caseroom. De spanning die er altijd weer heerst, en waaraan ook Dr. Marion Hilliard niet ontkomt, is gebroken; er heerst nu een opgewekte, gelukkige atmosfeer, en de jonge moeder mag even haar baby vasthouden om kennis te maken.

De hoeveelste "Hilliard-baby" is dit nu al? Dr. Hilliard weet het zelf niet, en voor haar maakt het ook geen verschil. Immers, zoals ze zelf eens zei: "Who needs to keep count when each time brings the same feeling of joy at the miracle of new life?" Dertig jaar lang deed Dr. Hilliard dit werk, dat haar zeer na aan het hart lag.

Ze heeft erover geschreven in verschillende artikelen, die later verzameld werden, en in boekvorm uitgegeven werden.

Marion Hilliard werd geboren in 1902 in het stadje Morrisburg aan de St. Lawrence rivier. Ze groeide op in een gelukkig gezin, met haar vier broers en zusters. Haar vader had een advocatenpraktijk. De Hilliards waren meelevende leden van de Methodist Church, haar vader was hoofd van de zondagschool, en Marion's moeder gaf heel veel van haar vrije tijd aan de zending. Een oom van Marion was zendeling in China, zodat Marion al vroeg leerde mee te doen aan allerlei zendingsactiviteiten in haar kerk.

Haar ouders hadden beslist dat voor hun vijf kinderen twee dingen het allernoodzakelijkst waren: hun godsdienstige opvoeding en hun studie. Van de kinderen werd verwacht dat ze hun best deden op school; wanneer ze met goede cijfers thuis kwamen, werden ze hiervoor niet geprezen, het was eenvoudig vanzelfsprekend dat ze hun studietalenten gebruikten. Deze opvoeding wierp vruchten af. Van de vijf kinderen gingen er later twee bij het onderwijs, twee studeerden medicijnen en een werd dominee. Ook werden de kinderen strikt opgevoed, elke zondag ging *het hele gezin trouw naar de kerk*, en vervolgens werden er godsdienstige boeken of de bijbel gelezen. Wandelen werd op zondag toegestaan, maar vermaken als dansen of zwemmen op zondag waren taboe. Als jong meisje wist Marion nog niet wat ze wilde worden. Ze speelde uitstekend piano, en dacht er soms over verder te gaan in de muziek. Maar het avontuurlijke leven van haar oom, de zendeling, trok haar ook wel aan. Ook dacht ze er wel eens over dokter te worden, en toen zo ongeveer veertien jaar was, namen deze gedachten vastere vormen aan. Op een avond kwam ze opgewonden aanlopen bij een oudere vriendin, waarmee ze veel over haar toekomstplannen praatte. "Oh Vonnie," riep ze enthousiast, "I had the most wonderful fun today. I skinned two rabbits for supper".

Haar vriendin keek naar de jonge sterke handen en vroeg: "Did you ever think of becoming a doctor?" "Oh yes," antwoordde Marion zonder aarzelen, "but I don't think my parents would stand for it". Toen ze met haar vader ging praten, wilde deze er eerst niets van horen. Onderwijzeres leek hem een veel betere baan voor zijn dochter. Maar na haar highschooljaren in Morrisburg, waar ze een uitstekende leerlinge was, en een grote liefhebster van sport, namen Marion's plannen steeds vastere vormen aan. En zo werd voorlopig besloten dat Marion verder zou gaan studeren, en een cursus zou gaan volgen in natural and physical science. In 1924 behaalde ze haar B.A., maar in de herfst van hetzelfde jaar was ze terug aan de universiteit, deze keer om haar M.D. te halen. Haar vader had eindelijk toegestemd, dat zijn dochter dokter zou worden. In 1926 kon Marion beginnen als intern in het Women's College Hospital in Toronto. Hier zag ze voor het eerst in haar leven de geboorte van een baby, en deze gebeurtenis maakte zo'n diepe indruk op haar dat ze meteen overtuigd was dat dit haar beroep zou worden: vrouwenarts, ze wilde obstetrics er bij gaan studeren. Ze ging daarom nog een jaar naar Engeland voor verdere studie, en legde hier ook verschillende examens met succes af.

Eindelijk was ze klaar, en de vroegere intern kon nu beginnen als jonge dokter in het Toronto Women's College Hospital.

Tegelijkertijd zette ze haar eigen praktijk op, en zoals ze later zelf schreef: "My office was at first remarkably uncluttered with patients". Maar Dr. Marion Hilliard had een opgewekte natuur en een intens gevoel voor humor, en was het type niet om hierover te gaan piekeren. Ze vulde haar tijd met het schrijven van detective verhalen, en toen een van haar eerste patienten aarzelend de lege wachtkamer inliep, hoorde ze het geratel van een typmachine, en moest geruime tijd wachten eer Dr. Hilliard te voorschijn kwam. Later bekende Marion dat ze net aan een heel spannend gedeelte van haar verhaal was gekomen, en dat beslist eerst even af moest maken. Het duurde echter niet lang of de patienten wisten haar deur te vinden. Het was ook omstreeks deze tijd dat Marion serieuze verkering kreeg. Haar a.s. was een ingenieur, en hoewel ze nog geen definitieve trouwplannen hadden, twijfelde toch niemand aan hun serieuze bedoelingen. Op een avond zouden ze uitgaan en Marion was vier opeenvolgende nachten haast niet uit haar kleren geweest vanwege een stelletje nieuwe wereldburgers. In de auto viel ze van vermoeidheid in slaap, en haar aanstaande vond dit zo onvergeeflijk dat hij de omgang verbrak. Later, toen hij getrouwd was met een andere, vroeg hij Marion of die zijn vrouw wilde behandelen toen hun eerste kind verwacht werd. Marion schreef hier later zelf over: "When I saw this baby, which could have been mine, I knew despair, and yet I kept telling myself, "it's worth it, it has to be worth it". Haar praktijk groeide gestadig, en haar patienten hielden van haar. Ze wist steeds de juiste snaar te treffen, en haar patienten op te monteren. Een angstig aanstaand moedertje kwam opgewekt en gerustgesteld haar spreekkamer weer uit. Haar patienten wisten dat Dr. Hilliard steeds tijd voor hen had, met hen meeleefde en met haar wijsheid en humor menige sombere bui verdreef. De geboorte van een baby werd in deze tijd nog steeds omhuld met een waas van geheimzinnigheid. Maar Dr. Hilliard legde haar patienten uit dat door de enorme veranderingen in het lichaam van de vrouw die een kind verwachtte, het niets te verwonderen was, dat onder invloed der hormonen hun gemoedsgesteldheid tijdelijk veranderde. Ze schreef er later over in haar boek, en noemde het geval van een vrouw die manhaftig haar tranen probeerde weg te dringen en groenig neerzeeg op een stoel in haar spreekkamer. "I really wanted to have a baby, then why do I feel so blue", vroeg ze somber. Dr. Hilliard verzekerde haar: "You are going to feel just fine, when this is over", maar ze had weinig succes. "I'll never make it," zei de patiente op koude toon. Dr. Hilliard maakte zich nooit veel zorgen over dit soort patienten, dit kwam altijd vanzelf weer goed. Ze zat meer in over de vrouwen die zo buitengewoon opgewekrt en vitaal waren gedurende hun zwangerschap. Een patiente vertelde haar gnuivend dat ze af en toe eens even moest huppelen als niemand keek, en steeds de neiging had stralend te glimlachen tegen volstrekt vreemden op straat. "This is the kind of patient who come down with a bang, after the baby is born," wist haar dokter.

Het duurde niet lang of Dr. Hilliard werd overal uitgenodigd om speeches te geven. Allerlei jeugdgroepen, kerkelijke groepen enz. erkenden haar talent, en haar gave om te spreken. Iedereen bewonderde haar gevatheid en haar humor, en spoedig was ze een der meest populaire spreeksters in Toronto. Toch had ze ook haar teleurstellingen, en één ervan was, vooral in haar eerste jaren als dokter, het feit dat ze een vrouw was. Zo behandelde ze iemand in de depressiejaren voor een minimaal bedrag aan vergoeding, omdat de man van de patiente werkloos was. Veel later kwam dezelfde patiente even aanlopen. Ze wilde Dr. Hilliard bedanken voor al haar goede zorgen, ze verwachtte nu weer een baby, maar haar man had nu vast werk, en stond er op dat ze zich nu door een "echte" (namelijke mannelijke) dokter liet behandelen. Wanneer Marion Hilliard's diagnose wees op een noodzakelijke operatie, vertelde een patiente vaak, toch nog even een mannelijke dokter te willen raadplegen.

Dr. Hilliard leerde echter, evenals haar andere vrouwelijke collega's, dit te accepteren. "You have to be about twenty-five per cent better than your male competitors," zei ze hier later zelf van. Ze had nu een heel druk bezet leven, maar hield van haar werk met hart en ziel. Het mooiste vond ze altijd, na het moment van de geboorte, om de vader op te bellen. Eens belde ze in haast de grootvader. "You've got a lovely babyboy," vertelde ze opgewerkt. "I know," kwam het lakonieke antwoord, "I've had him for almost forty years now."

Na de oorlog, toen veel dokters terug kwamen van overzee, vonden ze dat Dr. Marion Hilliard een van de grootste praktijken had in Toronto. In 1947 kwam haar benoeming als "Chief of Obstetrics" aan het Women's College Hospital. Het was ook gedurende deze tijd dat ze, samen met Dr. Eva MacDonald en Dr. Robinson, na veel eperixmenteren, een vereenvoudigde methode ontdekte, waardoor het mogelijk was kanker van de cervix te ontdekken, wanneer dit nog in het beginstadium was, de z.g. "paptest". Deze test werd al eerder gebruikt, maar nu was ze veel gemakkelijker toe te passen.

Het Women's College Hospital bleek in de loop der jaren veel te klein te worden, en in 1952 bleek het dat vier miljoen dollar nodig was voor de uitbreiding. Iedereen werd ingeschakeld in de campagne voor het bouwfonds, en ook Dr. Hilliard liet zich niet onbetuigd. Het maandblad "Chatelaine" verzocht Dr. Hilliard een serie artikelen te schrijven over haar werk. "Impossible," verzekerde Dr. Hilliard, "I haven't got the time." Maar na veel aandringen gaf ze toch toe, na beslist te hebben dat het geld dat ze zou verdienen met haar schrijven bestemd zou zijn voor het bouwfonds.

'Women's greatest enemy, Fatigue", noemde ze haar eerste artikel en in een paar dagen was het blad overal uitverkocht en werd het artikel in zeven verschillende landen herdrukt.

Ongeveer een jaar later kwam haar tweede artikel, en ook dit werd met groot enthousiasme ontvangen. Aangemoedigd hierdoor vloeiden steeds meer artikelen uit haar pen, "Dr. Hilliard talks to single Women", Don't be afraid of growing old". "Adolescence", "What should I tell my children", om maar enkele te noemen. Later werden deze artikelen verzameld in het al eerder genoemde boek: "A woman doctor looks at love and life". Dr. Hilliard werd in deze dagen lid van de Anglicaanse kerk. Haar devies was steeds: "Man was born to love, we are loved".

In 1956 kreeg Dr. Hilliard een spontaan blijk van waardering van talloze ex-patienten. Zonder dat ze er iets van wist werden honderden brieven weggestuurd. Het plan was om een Trustfund te stichten, het Dr. Marion Hilliard Trustfund, waar jonge dokters mee geholpen kunnen worden. De brieven gingen naar verschillende landen, en op hun beurt schreven deze mensen weer naar hun vrienden, zodat men een "kettingreactie" van brieven kreeg. Een paar weken voor de grote dag lekte het geheim uit. Dr. Hilliard wist dat een dokter, die zoiets accepteerde, terwijl ze nog een actieve praktijk had, open stond voor kritiek. Zoiets werd alleen gedaan wanneer een dokter zijn praktijk van de hand had gedaan of gestorven was. Maar Dr. Hilliard besliste dat het gedaan werd uit liefde, dus kon het niet verkeerd zijn. Zichtbaar bewogen op de grote avond, waar ze zo duidelijk de liefde voelde van haar familie en vrienden(onder wie ook Mr. Pearson, de tegenwoordige minister president en zijn vrouw) wist Marion Hilliard toch de vrolijke noot te vinden. "I wanted to be a missionary, a hockey player and a doctor," zei ze door haar tranen heen, "but nobody told me I would end up in a Trust Fund."

In 1957 kwam de dag dat Dr. Hilliard, op 55-jarige leeftijd, zich uit haar werk terugtrok. Maar ze zat nog vol toekomstplannen. Haar tweede boek, "Women and Fatigue" was in de maak en nu zou ze tijd hebben om te gaan reizen. Ze wilde het pionierswerk van vrouwelijke dokters in India en Ghana gaan steunen, wilde naar Griekenland en Turkije, kortom, ze kwam nog tijd te kort.

Maar in het begin van 1958 begon ze zich ongewoon vermoeid te voelen. Ze liet zich onderzoeken en de verschillende testen wezen niets uit, maar haar toestand werd geleidelijk ernstiger. Veertien weken leefde ze nog, waarin haar toestand snel verslechterde en op dinsdag 15 juli stierf ze.

Een autopsie wees uit dat ze een heel zeldzaam soort kanker had die ongeneeslijk was. Ze werd begraven in Morrisburg, aan de St. Lawrence Seaway. "Dr. Marion Hilliard, Beloved Physician" staat er op haar grafsteen. Na haar dood werden haar artikelen voor haar tweede boek verzameld en uitgegeven. Ze werd betreurd door ontelbare vrienden, die hun dokter niet licht zouden vergeten.

B. Hosmar

Een nieuwe zet op het Hongaarse schaakbord

In ons artikel "Hongarije vandaag" van 21 okt. jl. hebben wij de Hongaarse politiek vergeleken met een schaakspel, waaraan de communistische regering en het Hongaarse volk deelnemen. In dat artikel vermeldden wij dat wij het Hongaarse schaakspel met bijzondere belangstelling zullen blijven volgen. Vandaar dat we ook kennis willen nemen van de laatste zetten op het politieke schaakbord.

De communistische regering is van plan om de kiezers en ruimere 'sortering' van kandidaten aan te bieden. Natuurlijk blijft de communistische partij nog steeds de *enige* partij. Alleen komt er wat meer variatie in de kandidatenlijst. Bovendien zullen de kandidaten meer aandacht moeten wijden aan de belangen van de kiezers. Want de regering zal het kiesdistrictstelsel instellen, waarbij van elk district één persoon als afgevaardigde in de regering wordt gekozen. Dit heeft tot gevolg dat de kiezers iemand kunnen stemmen die tenminste ook hun *plaatselijke* belangen behartigt en die niet alleen in de belangen van de centrale communistische regering is geïnteresseerd.

Bevredigend is de verandering nog niet, want de kiezers kunnen zelf geen kandidaten stellen. Ze mogen bepaalde kandidaten aan de regering voorstellen, maar de communistische politieke organisaties zullen eerst hun toestemming moeten geven, alvorens de voorgestelde kandidaten kiesbaar kunnen worden verklaard. In elk geval zullen de kiezers nu toch wat meer in de melk hebben te brokkelen.

De regering, die terdege op de hoogte is met de 'feelings' van de burgerij, zal wel zo verstandig zijn om met de wensen van de bevolking rekening te houden om een tweede revolutie te voorkomen.

De vakverenigingen hebben echter ook een zet op het schaakbord gedaan. **Haar leden zijn niet, zoals** men misschien mag denken, allemaal leden van de communistische partij. Integendeel, velen van hen **moeten niets hebben van het communistische stelsel. Zij zijn alleen** maar lid omdat ze tot de werkende klasse behoren.

Tot dusver stonden de vakverenigingen onder toezicht van de staat. De ministers waren 'adviserende' leden van de vakverbondbesturen. De bonden willen nu op eigen benen staan. Zo alleen, volgens de leiders, kunnen de bonden efficient optreden. De regering ontkent dit niet, want ze beseft heel goed, dat alleen de vakverenigingen bij machte zijn om de productie op te voeren en er zorg voor te dragen dat er door de fabrieken beter materiaal wordt afgeleverd. De regering zelf kan hieraan weinig veranderen. De verbeteringen moeten grotendeels van onderaf komen, want zonder medewerking van de arbeiders komt Hongarije geen stap verder.

Indien deze plannen mogen worden verwezenlijkt dan houdt dit in dat de arbeiders een vinger in de pap zullen krijgen. Zij zullen eisen gaan stellen over arbeidsloon, vacanties, sociale verzekeringen, enz. Bovendien zullen er geen regeringsbesluiten kunnen worden genomen zonder eerst de vakverenigingen hiervan op de hoogte te stellen. In een communistische maatschappij is dit een hele stap voorwaarts op weg naar de democratie.

Het gevolg zal zijn dat, zodra de arbeiders zien dat zij naar waarde worden geschat, zij zich zullen gaan inspannen om het land economisch op een hoger peil te brengen. Dit is ook hard nodig indien Hongarije het hoofd boven water wil houden.

Momenteel weten we nog niet of de voorstellen van de leiders van de vakverenigingen door de communistische regering zullen worden aanvaard. Toch blijkt uit deze voorstellen dat het volk zich niet zonder meer in de hoek laat drukken.

Bekwame leiders gevraagd

Nu de oppositie-leider, Mr. Diefenbaker, in duidelijke woorden is meegedeeld, dat hij als leider van de Conservatieve Partij zal moeten aftreden, staat de Conservatieve Partij voor het feit dat zij naar een nieuwe leider moet omzien. Het is geen eenvoudige zaak om in onze tijd met al haar problemen, nationale en internationale, een bekwame aanvoerder te vinden.

Dit politieke incident heeft trouwens ook nog een ander probleem opgeworpen, nl. het probleem hoe men zich van een leider kan ontdoen. Een ongewenste leider kwijt worden is vaak een even groot probleem als een ervaren leider vinden. Daarvan weten we in onze kringen, op het gebied van de kerkeraad, de schoolverenigingen en de jeugdverenigingen, enz. ook mee te praten. We willen in een tweetal artikelen daarom iets over deze twee problemen zeggen.

Iedereen weet dat goede leiding nodig is om een zaak, onverschillig welke, goed te laten marcheren. Dat geldt op elk gebied. Vooral in onze tijd met haar vele gecompliceerde problemen beseffen we dat we deskundige leiding nodig hebben. Immers wij gevoelen ons soms als een kat in een vreemd pakhuis wanneer we de problemen zien waarmee we vandaag in aanraking komen. Niemand kan er zich meer van afmaken, want radio en televisie drukken ons er met de neus boven op. Kinderen stellen hun ouders vragen die bij hen in hun jeugd nooit zijn opgekomen. Meermalen moeten de ouders het antwoord schuldig blijven en zouden zij graag willen dat een deskundige hun raad zou kunnen geven. Daarom: bekwame leiders gevraagd.

Toch willen wij geen leiders die als dictators optreden en ons het zwijgen opleggen, zodat wij onze mening onder stoelen en banken moeten steken. We leven in een democratische wereld en willen in de problemen van onze tijd worden gekend. Ook al zijn wij geen deskundigen, wij laten ons toch zo maar niet in de hoek drukken.

Een goede leider zal hiervoor oog hebben. Hij zal bereid zijn om te luisteren. Zelfs naar vragen en opinies, die, volgens hem, er volkomen naast zijn. Samenwerking tussen hen die leiding geven en leiding willen ontvangen, is dus noodzakelijk.

In een immigranten-gemeenschap als de onze liggen leiders met jarenlange ervaring niet voor het oprapen. Een jongere generatie groeit nu op en ongetwijfeld proberen we onder hen bekwame leiders te vinden. Om de ware Jozef te vinden is niet zo'n eenvoudige zaak, vooral wanneer er nogal wat verschil van meningen is. Achter wie moet men zich nu scharen?

Wees in dergelijke situaties op uw hoede. Volg niet de eerste de beste leider. Neem tijd om hierover na te denken, want wat is er al een narigheid veroorzaakt door het *blindelings* volgen van een leider!

U zult zich misschien afvragen: "Maar hoe weet ik wat de juiste leider is? Hoe kan ik, die weinig weet van een aanhangige zaak, uitmaken wie gelijk heeft?"

Dit is inderdaad geen eenvoudige zaak. De volgende richtlijnen kunnen u misschien van dienst zijn.

- Wij zullen moeten beginnen met het inwinnen van informaties over de desbetreffende zaak en de diverse leiders.
- Beziet eens of de leider lawaaierig is; iemand die altijd zijn mond vooraan heeft en nooit luistert.
- Vraagt u zichzelf eens af: Is de leider eenzijdig? Daarmee bedoel niet te zeggen dat een leider van alles een beetje moet overnemen om alle partijen tot vriend te houden. Iemand is eenzijdig wanneer hij maar één kant van de zaak ziet. Zoals een brandweerman niet alleen maar aan één zijde van het huis moet zien of er brand is, zo moet een leider niet eenzijdig zijn. Dan wordt de 'brand' nooit geblust.
- Let vooral op of de leider ook veel cliché's gebruikt; van die staande uitdrukkingen die steeds weer worden gerepeteerd, zonder dat hij in staat is deze formules voor de praktijk van het leven uit te werken. Dergelijke leiders zijn in werkelijkheid niet zo bekwaam als zij zich voordoen. *Theoretisch* mogen ze waardevol zijn, maar een leider moet ook *praktisch* zijn. Een kookboek is prachtig, maar het tovert ons geen eten op het bord.
- Een goede leider zal geen doordrijver moeten zijn. Wel vastberaden. Hij moet weten wat hij wil zonder altijd zijn zin door te drijven.
- Van veel belang is eveneens hoe hij zijn tegenstanders behandelt. Ondeskundige leiders zijn vaak erg klein wanneer het op hun houding tot de tegenstander aan komt.

In Canada moet nog heel wat worden opgebouwd. Deze opbouw vraagt deskundige leiders. Die zijn er gelukkig ook onder ons. Wij zijn hun zeer dankbaar voor hun arbeid! Er komen zelfs steeds meer leiders. Laten wij door ons optreden de leiders het leven niet zo zuur maken dat ze ons met het half-afgemaakte werk laten zitten.

Natuurlijk zijn er altijd lastige 'medewerkers'. Deze hebben meestal het hoogste woord. Toch moeten de leiders zich hierdoor niet in de war laten brengen. De 'zwijgers' waarderen hun werk. We hopen dan ook dat onze tegenwoordige en toekomstige leiders zich door de houding van die enkelen niet laten afschrikken en ontmoedigen om voort te gaan met het ontwerpen van de plannen voor de verdere op- en uitbouw, want de vraag naar bekwame leiders is *groot.*

P.T.

Ontstemde Reizigers in Chicago

Dat gaf een hele opschudding in juli toen het Illinois Centraal Station in Chicago voor het eerst de automatische verkoop van kaartjes deed plaatsvinden. Vooral tijdens de morgen- en avonduren, wanneer er zo'n 35.000 passagiers zich naar hun werk of naar huis begeven, veroorzaakte dit systeem vele opstoppingen.

Over het algemeen kunnen Amerikanen en Canadezen geduldig een poosje in de rij staan, maar deze keer werd er van hun geduld toch wel wat te veel gevraagd. Na enkele ogenblikken waren reeds 5 van de 7 machines buiten werking, wat een enorme opstopping veroorzaakte. Vele passagiers, geheel onvoorbereid op wat komen zou, wisten met hun plastieken kaartjes geen raad of konden hun verfomfaaide kaartjes niet gebruiken voor de tocht naar huis. Slimmerds — in eigen oog tenminste — probeerden de spoorwegen om de tuin te leiden en stopten allerlei papiertjes in de gleuf, waardoor nog meer machines buiten werking werden gesteld. De eerste weken waren er dagelijks 1000 passagiers die in moeilijkheden kwamen. Velen van hen kwamen te laat op het werk aan.

Men was dan ook behoorlijk aangebrand over deze nieuwe uitvinding. Mensen die soms meer dan veertig jaar gebruik van de trein hadden gemaakt en de conducteurs bij name kenden, vonden dit maar een koele ontvangst en mopperden over de verzakelijking van onze moderne tijd. Andere passagiers waren er slecht over te spreken dat de Illinois Central zoveel geld uitgaf voor deze machines inplaats van de wagons eens op te knappen zodat ze 's zomers air conditioned en 's winters lekker warm zouden zijn. Toen ze de volgende dag bemerkten dat er 9 conducteurs bij de machines stonden om de passagiers te helpen bij het bedienen van de 'wonder'-machines, inplaats van de gebruikelijke 6 die achter de loketten stonden, vond men deze nieuwe methode helemaal een geld-verkwisten. Men was het er wel over eens: de computer is ook niet alles!

Ondanks de tegenslagen, schijnt de I.C. niet van plan om weer terug te keren tot het oude systeem. Men verdubbelde inmiddels het aantal 'loketten', terwijl er altijd enkele conducteurs bij de hand zijn om reizigers, die met het systeem onbekend zijn, te helpen. In December zal men nog 40 van deze machines in gebruik nemen. Tegen het einde van 1968 hoopt men zelfs een 76-camera 'closed circuit' systeem aan te schaffen, dat via 16 tussenstations het 'wel en wee' van 44 'loketten' op het witte doek zal brengen, dat opgesteld staat in een controlekamer. Vandaar zullen vier personen in staat zijn een twaalftal verschillende orders aan de 'loketten' op te dragen, indien er reizigers in moeilijkheden verkeren.

Dit 'grapje' zal zeker zo'n $10 miljoen gaan kosten. Men vraagt zich in Chicago echter af of het de moeite waard is om tot de aanschaf van dit systeem over te gaan.

Het is zo, dat het treinvervoer een dure business is, wil men aan de eisen van onze tijd voldoen. Men moet dus van alles bedenken om de onkosten zo laag mogelijk te houden. Volgend jaar is aan de conducteurs een behoorlijke loonsverhoging beloofd. Het geld daarvoor moet natuurlijk ergens vandaan komen.

Aangezien deze conducteurs het buiten de spitsuren niet zo druk hebben, is men er toe gekomen om de conducteurs door machines te vervangen. In Japan heeft men al geruime tijd dergelijke machines in gebruik.

Indien de machines zonder haperingen werken kunnen ze per minuut 30 passagiers van kaartjes voorzien. Hierdoor hoopt men volgend jaar 60 conducteurs, die kaartjes aan de loketten verkopen, te kunnen ontslaan, terwijl men eveneens het aantal conducteurs op de treinen van 5 op 2 heeft gebracht. Volgens economen verwacht de I.C. zodoende per jaar $1 miljoen te besparen.

Mocht u nog eens naar Chicago gaan en de trein willen gebruiken, dan weet u tenminste wat u te wachten staat. Zorg er echter wel voor dat u niet in slaap dommelt en te laat uitstapt, want dat veroorzaakt eveneens moeilijkheden. U kunt niet even van trein verwisselen, want het kaartje belet u van het perron te gaan en een ander te kopen. Gevangen zit u echter niet, want door een microfoon kunt u om hulp vragen.

Op Vreemde Bodem

door C. J. Ooms-Vinckers

(5)

Melita luisterde vol belangstelling naar de verhalen uit een haar onbekende wereld. Ze was de jongste van het gezin en door ouders en broers gelijkelijk vertroeteld. Ze was zo goed mogelijk op een afstand van het 'grote' leven gehouden en wist niets van zorg, teleurstelling, leed en ongeloof. Ze had de beste school bezocht en vriendinnen gehad, die in een zelfde conditie verkeerden.

De politieke moeilijkheden waren voor Melita verzwegen. Ze was bij opkomende dreiging naar Frankrijk gestuurd onder het mom van de familie daar beter te moeten leren kennen. Hoewel er geruchten tot haar doordrongen, had ze nooit begrepen wat er eigenlijk aan de hand was. Toch al dromerig van aard, had ze er ook geen belangstelling voor gehad, wat er buiten haar kleine wereldje gebeurde. Ze was dan ook hevig opgeschrikt en geschokt, toen 't haar bekend werd, dat vader, moeder en de broers op staande voet hun land moesten verlaten en met duizenden andere uitgewezenen aan de Franse kust landden. Ze begreep de situatie niet, maar de doorlopend opgewonden gesprekken hadden haar iets doen begrijpen van de ernst van wat hen allen wedervoer. Toen was ook haar belangstelling ontwaakt; ze was de krant gaan lezen en sommige geschriften, die ze op oom's schrijftafel vond.

Nu de stevige, gezonde sociale werkster van de U.N.O. op haar weg was gekomen en over alle laatste bewegingen en stromingen op de wereld sprak, werd ze geprikkeld om hoe langer hoe meer aan de weet te komen. Ze benutte iedere gelegenheid op 't dek en in de salon met de sociale werkster in contact te komen. En zo kwam Manuel, die aanvankelijk haar nieuwsgierigheid en medelijden had opgewekt, geheel op de achtergrond. Ze begon de wens te koesteren, ook het werk te doen, waar ze nu iedere dag met enthousiasme van hoorde...

Als ze schoorvoetend daarover tegen haar moeder begon, sloeg de verwonderde vrouw haar handen ten hemel. 'Maar mijn kind, een teer poppetje als jij kan dat vreemde, grove werk niet doen. Stel je voor, jij alleen tussen al die ruwe mensen, die onhygiënisch leven en je ziekten bezorgen. Voor zoiets moet je het postuur hebben van die mademoiselle. Ze zal een slordige jeugd hebben gehad en gehard zijn tegen ongeloof en ruwheid. En bovendien zal papa het nooit toestaan.'

'Ik heb nooit geweten dat er een Wereld-Organisatie was in Amerika, die zich 't lot van domme, arme en vijandige mensen aantrok. Er is me nooit iets verteld van het verbeteren van de grond in de arme landen om hen daar aan betere voeding te helpen en hun leven gezonder te maken. Mademoiselle zegt, dat ieder een kans moet hebben om zich te ontwikkelen. Ze hebben bij de zending en de missie allerlei scholen, ook vakscholen en mademoiselle meent dat die Instituten moeten samenwerken met de Verenigde Naties om elkander te steunen. En ik ben een domme gans, die van niets weet,' beklaagde Melita zich.

'De wereld staat op z'n kop, de rust is verleden tijd,' zuchtte haar moeder.

'Toch zal ik papa zeggen dat ik werken wil. Mademoiselle zegt dat het christenplicht is en gezond voor een jong mens. En ze zegt dat het vooral zo heerlijk is te werken op vreemde bodem. Daar is de aanpak frisser.'

'Ik wou dat dat mens niet op het schip was gekomen. Je was vroeger zo lief en zacht,' zei haar moeder verdrietig.

Melita keerde zich af en zweeg verder. Ze was vast van plan haar voornemen ten uitvoer te brengen...

Manuel probeerde iedere dag een glimp van Melita op te vangen, maar ze merkte hem nooit op. Ze zat maar naar dat grote, dikke mens te luisteren en wist zeker helemaal niet meer dat ze hèm een hand had gegeven, omdat hij haar broer had geholpen. Dat mens met dat rode haar wist zeker heel veel en hij kon niet eens lezen en schrijven. Hij kon niets anders dan krabben vangen en het vuur opporren. Hij kreeg het benauwd bij de gedachte dat Broeder Johannes hem les had willen geven en dat hij dat had afgewezen.

Op een morgen was het geluk hem gunstig. Hij zat moedeloos uit te blazen op een tros touw, toen de Broeder hem opzij kwam en schertsend zei: 'Manuel heeft een mooi plekje uitgekozen om te dromen. Een prachtige lucht vol met opkomende stralen van de zon. Ik heb altijd een gevoel dat de hemelingen bij het licht van die stralen op ons neerzien. Wat denk je Manuel, zouden ze tevreden zijn over ons?'

Manuel wendde het hoofd af en zei nauwelijks hoorbaar: 'Ik weet het niet.'

'Misschien ben je nu genoeg aan je werk gewend om bij me op school te komen,' polste de Broeder. 'Alle dagen een kort poosje.'

'Ja,' beaamde Manuel gretig.

'Sla je ogen maar vrij op, hoor,' zei de Broeder blij verrast. 'Het is geen schande wat te willen leren.'

Manuel perste de lippen op elkaar en hief het hoofd op. Zijn hart klopte hoorbaar. Die Broeder wist niet dat Melita de reden was, dat hij zo leergierig was geworden.

Het eerste vrije uur dat hij had, meldde hij zich. Hij keek verbaasd naar de figuren, die de Broeder uit een doos pakte. Hij begon met van drie figuren de bijpassende klank te leren. Hij keeg ze mee en moest ze in 't bivak op een lei omtrekken met een krijtstift.

Manuel spande zich in zijn leermeester te begrijpen. Er kwamen iedere dag drie figuren bij en toen ze voor de kust van Abidjan kwamen, kon hij al enige figuren tot woorden combineren: mama, papa, Melita...

Hij was zijn wrok tegen de rode mademoiselle vergeten en stond zelfbewust in de kring bij de begroeting van de familie van de Broeder.

De kapitein zag het hoofdschuddend aan. 'Die Broeder heeft die Algerijn een paar letters schrijven geleerd en nu lijft hij hem maar meteen in bij zijn familie. Die mensen van de zending hebben altijd wat bijzondrs.' Hoofdschuddend liep hij naar de salon waar de eerste officier met de papieren voor de politie en de douane zat te puzzelen...

Toen de roezemoes van 't eerste weerzien voorbij was, viel het op dat Melita een verandering had ondergaan. Ze liet zich niet zo gemakkelijk meer leiden en nam eigen initiatieven. Haar eerste zelfstandig onderzoek gold de opleiding voor Sociaal Werkster.

De familie schrok op, toen Melita op een avond mededeelde een cursus voor Kinderverzorging te willen volgen. Haar vader en moeder keken elkaar ontsteld aan. Ze hadden begrepen dat hun dochter op iets broedde, maar nu ze kalm en doordacht met haar plan te voorschijn kwam, schrokken ze toch op.

'Lieve kind, we kennen de stad nog zo weinig. We weten niet welk soort meisjes er aan zo'n cursus deelneemt,' zei haar vader.

'Je bent veel te zwak om zware kinderen op te tillen,' viel haar moeder hem bij.

'Ik heb de cursus al betaald van mijn spaargeld,' zei Melita triomfantelijk.

'Je zult je broers eens horen. Als onze lieve Johannes dat eens wist.'

'Johannes heeft me juist aangeraden iets nuttigs te gaan doen.'

'Hij bedoelde natuurlijk lichte bezigheden in onze zaak,' merkte haar vader op.

'De hele familie kent dat vreemde vak niet; al onze meisjes zijn gewoon getrouwd,' zei haar moeder en stond geagiteerd op.

'Laten we eerst alles rustig bepraten en er wat meer van horen,' kalmeerde haar vader.

Melita haalde het prospectus te voorschijn en reikte het over. 'Ik ga naar bed,' zei ze om verder ongenoegen te voorkomen. 'Welterusten.'

'Ze heeft ons geen kus gegeven,' huilde haar moeder.

'Als ze alles goed bekeken heeft, schrikt ze wel terug,' suste haar vader.

De volgende dag ging Melita voor het eerst naar de cursus. Ze was met twaalf andere meisjes, allemaal Francaises. De lerares was een Franse religieuze, die al dertig jaar in de zending werkte. Ze was in Tanzania en Kongo geweest en bracht nu het cursuswerk op gang in Abidjan. 't Was een vrolijk type en ze zei, vooral de zonzijde van het leven te beminnen. Dan viel het werk ook licht en verloor, zelf op de lange duur, niets van zijn frisheid. 'Die kleine en grote stakkers hebben zo'n behoefte aan onbaatzuchtige liefde en koestering. Hoe wreed en onmeedogend moet een mens zijn om ze dàt te onthouden.'

De meisjes zaten ernstig voor zich te kijken en Melita kreeg tranen in haar ogen. Aan die kant van het werk had ze niet gedacht. Hygiëne en orde leren, vaardigheid in het behandelen van de kinderen, maar dat die kleine mensjes hunkerden naar koestering, dat had ze over het hoofd gezien.

Ze kwam moe thuis en durfde haar enthousiasme niet te tonen. Moeder keek haar verwijtend aan en vader deed ook zo vreemd afzijdig.

Er kwam bericht uit Kameroen dat Broeder Johannes goed was aangekomen. Hij had verblijdende ervaringen met Manuel opgedaan. De jongen had mistroostig afscheid genomen. En hoe ging het met Melita? Werd het niet tijd voor haar wat meer op eigen benen te staan?' 't Was er geen wereld naar om te blijven dromen.

'Johannes wordt ook helemaal anders,' zei Melita's moeder kribbig, toen ze de brief van haar zoon had gelezen.

'Alles verandert immers,' zuchtte haar man. 'Wat is er bij ons niet veel veranderd. En nu al die verdrevenen, die niet meer aan de slag kunnen komen en de rechte koers niet meer vinden. Geef mij dan maar een dochter, die eigenwijs wordt. Ze lijkt me aardig in haar schik. Ik merk wel dat ze geen spijt heeft.'

''t Is allemaal vreemd en ze ziet grauw van magerte. En dan dat malle samenwerken waar Johannes het over heeft. Heidenen, christenen van alle soorten. ,'t lijkt me een rare combinatie,' pruttelde ze door.

'We raken de tijd op achter, maar we hebben weer een boterham. 't Rolt met Melita beter dan we denken. Je moet me niet in de steek laten en gaan mopperen, moedertje. We hebben elkander nog, laten we het leven liefhebben. De goede God heeft het ons geschonken. We doen heel wat verkeerd, maar we mogen verzoend met Hem leven. Laten we alle zegeningen dankbaar aanvaarden en op Hem vertrouwen. 'Hij greep haar hand en drukte er een kus op.

Toen hij wegging, zag ze hoe gebogen hij liep. 't Had hem alles meer moeite en zorg gekost dan hij had willen bekennen. Hij hield zich dapper, en zij? De tranen sprongen in haar ogen en ze schaamde zich...

Melita slaagde voor het theoretisch deel van het examen. Met trots schreef ze haar broer dat ze 't eerste deel met succes had afgelegd. 'Help me, lieve broer, vader en moeder ervan te overtuigen dat ik niets dan mijn plicht doe. Je hebt me gevraagd die Manuel eens een kaart te sturen. Denk je dat die jongen zich ons blijft herinneren? We weten toch dat ze sterk bij impulsen leven. Maar ik zal het lijstje van havens trouw afwerken. Wedden dat we nooit meer iets van hem horen?'

Een maand later wist Melita, dat ze zich had vergist. Er kwam een kaart met een groet en 't was te zien, dat hij zich extra had ingespannen, de letters mooi te maken. Ze bekeek ze peinzend en dacht terug aan de melancholieke ogen, waarmee hij haar had aangzien bij het afscheid. Zijn harde hand had een ogenblikje de hare vastgehouden. Vreemd, dat dit nu zo haarfijn in haar herinnering kwam...

Manuel huiverde in zijn open shirtje, toen hij in de donkere nacht, heel in de verte enige lichtvonkjes zag opflikkeren. Er stond een zwak briesje, dat het water opjoeg bij het naderen van de kustzone en 't schip soms onverhoeds een lichte schok gaf.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord, we announce the birth of our first daughter,

ANNETTE JENNIFER

a sister for Harvey John and Edward Peter.

on November 27, 1966.

John and Tena Bremer

396 Patricia Drive,
Burlington, Ont.

Mr. and Mrs. J. Flikkema wish to announce the engagement of their daughter

GRETA
to
Mr. DIRK JOHN BIERSTEKER

December 10th, 1966.

R.R. 3, Streetsville, Ont.

With thanks to the Lord we hope to celebrate on December 5, 1966, the 25th wedding anniversary of our beloved parents

JULLE GERRYTS
and
JACOBTJE GERRYTS-HULSHOF

May the Lord bless them for many years to come, is the wish of their thankful children:

George and Wenda
Bill and Margaret
Lena and John
Jake
Henry
John Richard

R.R. #2, Wellandport, Ont.

Na 9 maanden in dienst te zijn geweest bij een zeer aardige familie in Toronto, ga ik terug naar Nederland.
Indien U geinteresseerd bent om mijn plaats in te nemen, ervaring hebt als huishoudster en van kinderen houdt, telefoneer HU 3-4397. Vrije kamer, T.V., goed salaris en veel vrij!

Na een geduldig gedragen lijden heeft de Heer tot Zich genomen mijn innig geliefde man, der kinderen zorgvolle vader en grootvader

JAN WILLEM PENNINGS

Echtgenoot
van A. G. Neerhof

op de leeftijd van 72 jaar.

Maar 't blij vooruitzicht dat mij streelt (Ps. 17:8 br.)

Sinderen:
A. G. Pennings-Neerhof
Rotterdam:
Ch. Berger-Pennings
A. Berger
Breedenbroek:
D. H. Hengeveld-Pennings
G. H. Hengeveld
Hespeler, Ont.:
B. H. Pennings
G. Pennings-Mateman
Varsseveld:
D. W. Pennings
G. Pennings-Brusse
Aalten:
A. J. Pennings
J. A. Pennings-Sondern
Guelph, Ont.:
J. W. Pennings
A. Pennings-in 't Hout
Aalten:
G. Pennings
B. M. Pennings-Geurkink
Aalten:
A. G. Pennings
J. H. Pennings-Koskamp
H. G. Pennings
L. F. Pennings-Wessels
Sinderen:
W. Th. Pennings
J. W. Pennings-Reesink
Hespeler, Ont.:
G. J. Pennings en verl.
Guelph, Ont.:
A. G. Pennings
IJselmuiden:
W. B. Bossenbroek-Pennings
B. M. Bossenbroek
En kleinkinderen.

Sinderen, 15 november 1966
Aaltenseweg 1

De teraardebestelling heeft plaats gehad op zaterdag 19 nov. 1966 op de algemene begraafplaats te Varsseveld.

Op 19 november 1966 is op 75-jarige leeftijd in volle vrede van ons heengegaan onze geliefde man, vader, behuwd— en grootvader

ALBERT DEKKER

echtgenoot van Hendrika Post.

R.R. 3, Fort William, Ont.:
H. Dekker-Post
Gay Kamstra-Dekker
Klaas Kamstra
en kinderen.
Brandon, Man.:
John Dekker
Tiny Dekker-De Groot
en kinderen.
Fort William, Ont.:
Tiny Dekker
James Dekker
Nicole Dekker-Proul
en kinderen.

Op zondag 20 november 1966 nam God tot Zich onze geliefde zwager en oom

HOITE VAN DIJK

in de ouderdom van 63 jaar.

Brampton, Ont.

1 Korinthe 15: 54 en 55

Holland Marsh, Ont.:
Fr. Miedema-Miedema
Fr. Miedema
Brantford, Ont.:
C. Vaandering-Miedema
J. Vaandering
Bradford, Ont.:
A. Andela-Miedema
S. Andela
Holland Marsh, Ont.:
J. Boneschansker-Miedema
B. Boneschansker
Willowdale, Ont.:
S. Miedema
T. Miedema-Dekker
Bond Head, Ont.:
G. Horlings-Miedema
B. Horlings
Holland Marsh, Ont.:
Arthur Miedema
Audrey Miedema

Suddenly the Lord of life called home His child

TJEERD FABER

It was our privilege to call him husband and father.
"I lift up my eyes to the hills, from whence does my help come? My help comes from the Lord." (Ps. 121)

Ingersoll, Ont.:
Mrs. F. Faber-De Jong
Margaret
Bill
Pembroke, Ont.:
Jacob and Sijke
Springfield, Ohio:
Arthur and Trudy
Stratford, Ont.:
Owen and Ruth

November 26, 1966.

295 Wellington St., Ingersoll

The consistory of the Chr. Ref. Church, Ingersoll announces sorrowfully the sudden death of its vice President

MR. SID FABER

at the age of 54 years.

We thank the Lord for his faithful labour in the midst of our congregation and pray also that the Lord may graceously sustain Mrs. Faber and her children in this bereavement.

On behalf of
the Consistory,
A. Benjamins, President
A. G. van Oenen, Clerk

Ingersoll, Ont.

Nov. 26, 1966.

The Consistory of the "Zion" Chr. Ref. Church of Pembroke wishes to express its sincere sympathy, to their pastor, Rev. J. Faber and his family with the passing away of his father

MR. TJEERD FABER

May the living God comfort and sustain them in their sorrow.

WELL-ESTABLISHED
REST HOME

for the aged, for rent.

Box 449, Listowel, Ont.

HOUSEKEEPER

needed in motherless family with 2 children, ages 4 and 6 years. Please phone 434-9802 or 438-9724 or write: Jim Linker, 11 McClary Ave., London, Ont.

Weduwe, 49 jaar, met dochter van 14 jaar, zag zich gaarne geplaatst als

HUISHOUDSTER

Brieven onder #1923, aan Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont.

De Here heeft plotseling door een droevig ongeval uit ons midden weggenomen onze geliefde zuster, behuwd-zuster en tante

GE BULTSMA

op de leeftijd van 58 jaar.

"Het leven is mij Christus, en het sterven gewin."
Fil. 1:21

De diep bedroefden,
Burnaby, B.C.:
W. Bultsma
Brampton, Ont.:
A. de Vries-Bultsma
P. de Vries
Leeuwarden:
D. Jellema-Bultsma
J. Jellema
Burnaby, B.C.:
J. Bultsma
S. Alderliesten-Bultsma
A. Alderliesten
neven en nichten.

Burnaby, B.C.
Nov. 26, 1966.

Een voorstel tot stichting van een CHRISTIAN JUNIOR COLLEGE ASSOCIATION in Alberta

Op 12 november j.l. heeft een voorlopige commissie bestaande uit Christenouders, in Calgary een voorstel besproken tot oprichting van een Christian Junior College Association in Alberta.

De volgende beweegredenen hebben tot dit initiatief aanleiding gegeven:

(1) De zeer gunstige wetgeving die er in Alberta bestaat sinds 1964 zowel voor Public als voor Private Junior Colleges. Regeringssteun zou kunnen bestaan uit een jaarlijkse subsidie van $630 per student, mits de gegeven cursussen officieel erkend zijn, en mits z'n college geen kerkelijk instituut is.

(2) Classis Alberta South heeft in haar vergadering van mei 1966 de aanbevelingen van haar classicale commissie goedgekeurd om de "regional college quota reduction" voor een toekomstig Christian Junior College in Alberta te bestemmen.

Ook al is nog geen definitief voorstel daartoe aangenomen, Classis Alberta North heeft zich eveneens in gunstige zin uitgesproken om deze "college quota reduction" daarvoor te bestemmen.

(3) Het bestaande contact dat gelegd is met provinciale en federale parlementsleden — zoals de Calgary MLA's Mr. D. S. Fleming, Mr. R. Simpson, Mr. A. J. Dixon, en Mr. R. N. Thompson, MP voor Red Deer — heeft geleid tot een situatie waarin op verdere steun en advies van deze zijde gerekend kan worden.

(4) De geregistreerde snelle bevolkingsgroei in de provincie Alberta en vooral in de grote steden als Edmonton, Red Deer, Calgary en Lethbridge — een gevolg van de snelle industriële ontwikkeling — zal de groei van de "reformed communities" sterk kunnen beïnvloeden. (Naar verwachting zal b.v. het aantal inwoners van Calgary zich in 20 jaar verdubbelen en 775.000 bedragen).

(5) Ook in Alberta gaan steeds meer ouders inzien, dat Christocentrisch Lager en Hoger onderwijs een gebiedende eis is. Het zou inderdaad tragisch zijn als een goede toekomst voor de verdere ontwikkeling van een Christelijk school-systeem in Alberta, zou tegengehouden worden door een tekort aan "Christian teachers". Het streven naar een Teacher Training College in Ontario moet ons inziens in dezelfde richting worden gezien.

Het is in antwoord op Gods opdracht aan ouders en de Christen gemeenschap om te voorzien in Christelijk onderwijs aan kinderen, dat dit "College Committee" haar streven langs deze weg wil kenbaar maken.

De groei naar de oprichting van een College moet gezien worden over een periode van minstens 5 jaar. Een eerste stap was de samenspreking gehouden op 12 november. Aanwezig waren de voorzitters van de classicale commissies van Noord en Zuid, vertegenwoordigers van de gereformeerde gemeenschappen in Zuid Alberta.

Besloten werd dit "College Committee" te verzoeken, haar onderzoekingen voort te zetten, verder samen te spreken met de twee classicale commissies en andere organisaties of personen, die op overeenkomstige wijze naar eenzelfde doel streven. Met name moet hier genoemd worden de Association for Reformed Scientific Studies.

Algemeen is de indruk gevestigd dat alleen in een afhankelijke gezindheid van Gods zegen en door een vèrstrekkende samenwerking van alle personen en organisaties in de gereformeerde gemeenschappen, zoals in de steun voor de bestaande Christelijke scholen tot uiting komt, een project als het voorgestelde tot stand zal kunnen komen.

Namens het Alberta
Christian College Committee
F. H. Verhoeff

Wij lazen voor U

"DE ZOON VAN BE-ERI", (over het boek Hosea), door Ds. H. Veldkamp, derde druk; uitgave Wever, Franeker, Ned.

Het is een goede gedachte geweest van uitgever Wever, om verschillende boeken van de bekende Ds. Veldkamp te herdrukken. Immers, onmiddellijk wanneer je ze begint te lezen, valt het op, hoe actueel ze nog zijn en dus zeer bruikbaar voor de mens van vandaag. Het geheim van Veldkamp's actualiteit is vooral dit, dat hij zich in zijn beschouwingen zo nauw aansluit bij het Woord van God, dat altijd actueel en relevant is, en niet door ons relevant behoeft te worden gemaakt. Het komt er slechts op aan, dat we de actuele Boodschap doorgeven in de taal van onze tijd.

Ds. Veldkamp schrijft in een pittige en eenvoudige stijl, die prettig leest. De vele toepassingen, die hij maakt, zijn gebaseerd op een grondige exegese en een verstaan van het klimaat en de tijd, waarin de profeet Hosea leefde. We kunnen in de goede zin des woords zeggen, dat deze uitleg van het boek Hosea tegelijk populair en wetenschappelijk verantwoord is, een combinatie die lang niet altijd vanzelfsprekend is. Daarom is dit werk een uitstekende hulpbron bij de Bijbelstudie.

Het verbaast ons eigenlijk, dat niet meer van Veldkamp's werken in het Engels zijn vertaald, zoals bijvoorbeeld werken van dezelfde aard van Thielicke en Overduin.

Bij het lezen trof het ons, dat Veldkamp niet ingaat op de tamelijk zwakke argumenten die worden aangevoerd ter verdediging van een allegorische of visionaire opvatting van Hosea's huwelijk, maar het aandurft om dit letterlijk te nemen.

Tenslotte een aanhaling uit het boek, om even iets te proeven van de pakkende en ingrijpende stijl van Veldkamp: In verband met de uitwendige vroomheid en eigenwillige godsdienst, die Hosea beschrijft in hoofdstuk 4, merkt de schrijver o.a. op: " Dat de dienst des Heren de kracht en vreugde van het leven der ouders is, komen vele kinderen nooit aan de weet. Vader bidt wel aan tafel, maar dat dit gebed het geheim van z'n leven en de bron van z'n kracht is, blijkt uit niets. Als het hem tegenloopt, is hij niet te genieten, maar als de zaken wat beter gaan, fleurt alles weer op.

De kracht van het gebed is niet het zuurdesem, dat z'n leven doorzuurt, en de blijdschap van het geloof springt niet als een vonk op alle gezinsleden over . . . .

Meent men nu werkelijk, dat de *jeugd* dit niet ziet en voelt?

En dat de kinderen niet inwendig lachen om zo'n hol vertoon?

En als dan straks de opgroeiende jongens en meisjes een hekel krijgen aan de kerk en de catechisatie, en met moeite in de band te houden zijn, dan moeten veel vaders en moeders heus niet dik doen over "die jeugd van tegenwoordig", maar tot zichzelf inkeren!

Hebben *zij* de dienst des Heren tot een begeerlijke zaak gemaakt?

Hebben de kinderen kunnen voelen en tasten, dat het geloof tot andere, blijde en rustige mensen maakt?" (p. 78)

We bevelen dit boek van Veldkamp heel hartelijk aan aan dominees en niet-dominees, aan iedereen die aan Bijbelstudie doet — en dat is toch iedereen onder ons, óf niet? We bevelen het aan voor stichting én . . . zelftoetsing.

A. De Jager

•

"KINDEREN VAN EEN VADER", door Thea de Born, uitg. Kok N.V.

Vermoedelijk is hier sprake van een debuut, want de naam van deze schrijfster is me onbekend. (Hoewel dit op zichzelf weinig zegt, daar ik al zo lang in Canada ben!) Maar mocht het zo zijn, dan kan men haar slechts feliciteren. Thea de Born deed geen opzettelijke moeite om vlot of christelijk te zijn. Het gevolg is, dat haar personen gaan leven: Anna de Lange, zakenvrouw en onbestorven weduwe, die zo hard moet werken om haar drie kinderen groot te brengen. De kleine Meis, die zijn rust als hereboer opgaf om haar daarin bij te staan, met wijsheid en een zichzelf vergetende liefde. Anna's kinderen, waarvan vooral het dromerige Bastientje zuiver getekend is. Een verhaal van gewone mensen in een stil hoekje van de stad. Zij lopen daar hun smalle weg, met vreugden en verdriet, en vinden elkaar steeds weer terug. Als de kinderen van één Vader.

Dit boek heb ik met genoegen gelezen. Grappig is, dat de sfeer die me eruit bij bleef, herinnert aan een andere en rustiger tijd. Hoewel het toch kennelijk sluit in de na-oorlogse jaren. Maar wie eenmaal de kleine Meis ontmoet, die dagelijks zijn wijsheid puurt uit "De navolging van Christus", zal hem niet licht vergeten.

Dit is een boek om op Christmas aan Dad of Mom cadeau te doen! Ook voor kerken en verenigingen, die een Nederlandse afdeling in hun bibliotheek hebben, is het een aanwinst.

T.V.A.

Ottawa Report *by Herman Jonker*



DIEF NO LONGER CHIEF

Shortly after his victory in gaining the leadership of the Progressive Conservative Party in 1956, John Diefenbaker crossed the country and secured the largest electoral support ever given to a Canadian Prime Minister. His power seemed secured; his popularity immeasurable.

Yet only four years later, after his decision to obtain a similar mandate from the people, he recorded a different score; he had lost more support than any other party leader in Canadian history, in one single election. The drastic fall in his public popularity was soon followed by growing opposition within his own party. In 1963 George Hees, Pierre Sevigny, and others ,threatened Diefenbaker's position by mass resignation from his torn cabinet. A year later, a surprisingly large number of delegates to the party's National Convention displayed a growing dissatisfaction with the once-popular leader.

His popularity was gradually declining; in 1965, the Old Chief barely retained the leadership, which was threatened by the national executive, after a fierce political battle. It was a major victory — but a victory that would only last a little while.

Three weeks ago, at the Progressive Conservative National Convention here in Ottawa, Opposition leader John Diefenbaker was disowned by the majority of his party. It was his first defeat within the party, after his rise to leadership.



"I am wounded but not slain,
I lay me down to rest a while
and then I'll fight again."

The Developments

Prior to the 1966 P.C. National Convention the anti-Diefenbaker forces had accomplished little — largely because of the lack of an organized effort to dispose of their leader; they simply left the party. Clearly, for the anti-Diefenbaker voices to materialize, a spokesman was needed who could rally the support of all the anti-Diefenbaker forces together and dispose of their leader in an organized attempt. The provincial Conventions, held prior to the National Convention, seemed to provide the structure through which the battle could be organized.

Thus Dalton Camp, the president of the national executive of the P.C. party, toured the country, visiting the provincial convention halls in an attempt to get support for a re-appraisal of the leadership. "The party is not the embodiment of the leader, but rather the other way around; the leader is transient, only the party is permanent. It (leadership) is not, as every politician must know, a lifetime contract". The solution, Mr. Camp offered, was a "constitutional amendment for regular leadership review".

The first indication of Camp's growing support came in late September. Tory MPs, returning from a weekend in their constituencies, reported a considerable increase in support for a leadership reappraisal. The Quebec Provincial Convention threw doubt on this support when Mr. Diefenbaker was cheered after his speech. The Saskatchewan Provincial Convention unanimously endorsed Mr. Diefenbaker, after he delivered a blistering attack on the Liberal Party, suggesting that the Prime Minister was rewriting history by stopping the distribution of the Bill of Rights. It would not be easy to dispose of the Chief.

Battle Shaping

At this time (mid October) Alvin Hamilton spoke of the blunders of the Liberal National Convention, which the P.C.'s were to avoid. The Liberals were so busy discussing the reassessment of leaders, that they forgot to consider important issues such as the high cost of living, he said. Later events made his speech the most ironic appeal of the year.

The battle positions were gradually organized; at end October, Arthur Maloney, a Toronto lawyer and former MP, was appointed to oppose Dalton Camp in the race for the party's presidency. The Diefenbaker forces were beginning to realize that the opposition was not something to be ignored.

Several attempt were made to avoid the issue; Senator Allister Grosart declared himself an unofficial peacemaker. He claimed he wanted to avoid a showdown, but his attempts never materialized. A more earnest attempt to avoid the issue was made by his party's national secretary, K. C. Brinks, who sent out a motion suggesting that a standing committee be set up to recommend changes in the constitution regarding leadership reviews; the committee was to report in 6 months. Brinks' attempt was defeated on the floor of the convention hall.

The Camp people were holding on to the issue, to make sure there was no means of avoiding the battle.

The Battle

The first victory was Mr. Camp's when on Sunday Nov 13th, he succeeded in changing the agenda; the election for the party's president was changed from Wednesday (at which time many of the younger delegates would have left) to Tuesday.

The second victory also went to Mr. Camp, when Mr. Diefenbaker's speech on Monday night failed to enthuse his listeners. Both Mr. Diefenbaker and Mr. Camp were heckled on the occasion. When Mr. Diefenbaker said "I've had years of service in this party", someone added: "Too many". When Mr. Camp spoke he said: "When I became president of this party . . .", "It was a bad day for us" shouted a heckler.

Mr. Camp's third victory came on Tuesday afternoon, when he defeated his opponent Arthur Maloney, in the race for the presidency of the party. A series of victories followed. First Mr. Camp obtained approval from the delegates that the leadership question would be decided by ballot. Then the delegates voted in favour of a leadership convention before January 1, 1968 — thus sometime next year. By this time Mr. Camp had obtained firm control of the party machinery, with the result that on Wednesday the wounded Leader toured the halls of Chateau Laurier Hotel for support. Paraphrasing from Johnnie Armstrong's Last Goodnight from Dryden's Miscellanies (stanza 18), Mr. Diefenbaker emotionally uttered these words: "I am wounded but I am not slain, I lay me down to rest a while, and then I'll fight again".

It was a sad sight to see the Leader defeated.

Party Split

The aftermath was bitter emotion. The traditional post-election solidarity appeals fell on deaf ears. "They've daggered Caesar, the greatest parliamentarian this country has ever had" bemoaned one man. "I'm fed up with this party, the way it is . . . it makes me sick" groaned another. Still others shouted "He'll (Camp) have his party, but without members".

If the Maloney support represents the Diefenbaker support, then the narrow margin with which Dalton Camp was re-elected (564 to 502) indicates a split right through the middle of the P.C. party on the leadership issue. The depth of the cleavage can be measured by the bitterness displayed in the halls of the Chateau Laurier, after the leader had lost the party's support. The most bitter delegates were those from the Prairies.

With the party machinery now in the hands of the Camp and anti-Diefenbaker supporters, and with the political power and representation still in the hands of the pro-Diefenbaker group, the party could easily split in two. It can only be saved, in the event of a showdown next year (during a leadership convention), when Diefenbaker relinquishes his power.

It is conceivable that when a leadership convention is held next year, and if a new leader is chosen, that Diefenbaker (provided he is still in good health) declines to acknowledge the new leader and continues to lead his followers in the House. He still commands a majority support of the Conservatives in the House and Senate.

The unity within the party depends therefore to a large extent upon Mr. Diefenbaker. He must either resign on his own accord, or he must be dumped. As the Globe & Mail reported: "A different man might have accepted the party's will, proposed a date for the leadership convention, and used a considerable reservoir of confidence and affection that he still commanded to draw his fractured party into a semblance of unity and commence the healing process. Not Mr. Diefenbaker. Instead he turned up at the convention spouting purple poetry and clinging to his sycophants, and with no intention whatever of going gracefully. The war will not be over until he has officially been pried loose".

Will Dief Go?

Mr. Diefenbaker is a hard fighter who seldom gives up. He has vowed that he is not finished. "I lay me down to rest a while, and then I'll fight again". His past record supports the view that he is not finished. He has several advantages which he can use to continue his political life.

The amendment passed at the National Convention reads that "this party expresses its support of the Right Honourable J. G. Diefenbaker, its national leader, and acknowledges its wholehearted appreciation of his universally recognized services to the party; and in view of the current situation in the party directs the national executive, after consultation with the national leader, to call a leadership convention at a suitable time before January 1, 1968".

If Mr. Diefenbaker refuses to see any member of the national executive, Mr. Camp may encounter some difficulty in calling a leadership convention before 1968.

In case such a leadership convention is called next year, Mr. Diefenbaker has the opportunity to run again. His chances of success are considerable in these circumstances. For Mr. Diefenbaker to be defeated, the anti-Diefenbaker forces must rally around one (and only one) candidate. While the anti-Diefenbaker forces are unanimous in their opposition to the present party leader, they need not agree upon the most suitable candidate to replace the Chief. In fact it is most improbable that they will.

Whether Mr. Diefenbaker is experiencing his last months in politics therefore is a purely speculative matter. But one thing is certain; namely, that if Mr. Diefenbaker does not resign, in case a new leader is chosen, the party will split in two — and perhaps disappear from the national scene. In that case the Liberals and New Democrats will monopolize Parliament Hill.

What is needed is a new appraisal of conservatism here in Canada, by a renewed Conservative Party that is willing to take an intelligent approach to our social and economic problems.

FIRST THINGS IN CANADA:

The Famous Marquis Wheat

by JOHN F. HAYES

(Can. Scene) — Around the turn of the century, pioneer wheat-growers in the West frequently suffered heavy loss through early frosts, because most of their wheat was "spring" wheat (planted in the spring and harvested in late August or early September). For many years a strain called *Red Fife* was the most popular, but even this was often caught by frost before it ripened.

The Government decided to try to help the farmers, and experimental farms were established. The first one, at Ottawa, was placed in charge of William Saunders, a self-educated chemist and druggist in London, Ontario, whose passion was horticulture. Work commenced at once to develop an early-ripening wheat which would produce high-quality flour. Crossing Canadian wheat with hardy strains imported from Russia and from India's Himalayan Mountains, Saunders and his sons bred some 700 different strains. But because wheat could not be milled properly in small lots, it required years of harvesting before any experimental strain could be secured in practical quantity; the experiments lagged.

Then in 1903 William Saunders appointed his son, Charles Edward Saunders as Dominion Cerealist. Charles had little interest in horticulture, but the elder Saunders was a dominant man; he had sent Charles to the University of Toronto to study chemistry, rather than to Germany to study music as the young man had wanted. At the time of the appointment, Charles was making a meagre living for himself and his young wife by teaching music in a ladies' college, and writing musical columns for newspapers. Reluctantly he came to Ottawa to continue the experiments with wheat; he struck on an unusual method of testing the grain! Charles simply chewed up the various strains; the resultant mouthful foretold the colour of the flour; its texture predicted accurately what kind of wheat bread it would make!

(Continued on page 12)

SAINT NICHOLAS' SONGS



NICHOLAS I BEG OF YOU . . .
(SINTERKLAAS KAPOENTJE)

Nicholas I beg of you
Drop into my little shoe
Something sweet or sweeter,
Thank you, Saint and Peter.

* * *

IT'S ST. NIICHOLAS' BIRTHDAY
(SINTERKLAAS IS JARIG)

It's Saint Nicholas' birthday,
I've put out my shoe.
Maybe he will fill it
With a present or two!
Hay put by the fireplace
Hear the sound of hoofs!
That must be his horsey
Riding over the roofs.

Late when we are sleeping
Rides the holy man,
For he wants to visit
All the kids he can.
Pete at chimneys catches
Every single word,
And he tells his master
All he's overheard.

Who's been disobedient,
Who did grumble or tease,
Who has played the truant,
Who forgot to say 'Please'?
But if we try really
To give no complaint
We won't be forgotten
By the good old Saint.

* * *

BRIGHT DECEMBER MOON . . .
(ZIE DE MAAN SCHIJNT . . .)

Bright December moon is beaming,
Boys and girls now stop your play!
For today's the wondrous evening,
Eve of good Saint Nicholas Day.
O'er the roofs his horse unshod,
Brings us gifts or else the rod,
O'er the roofs his horse unshod,
Brings us gifts or else the rod.

We will share things fair and even,
Marzipan and gingerbread.
O what fun it'll be to play with
Toys and games till time for bed.
Only naughty kids will shake —
Get the rod instead of cake!
Only naughty kids will shake —
Get the rod instead of cake!

No one hear needs to be fearful,
Mom and Dad say we've been good,
Though perhaps we've not been always
As obedient as we should.
So we sing with hopeful cheer:
Holy Saint, be welcome here!
So we sing with hopeful cheer:
Holy Saint, be welcome here!

* * *

LOOK THERE COMES THE STEAMER
(ZIE GINDS KOMT DE STOOMBOOT)

Look, there is the steamer
from far away lands.
It brings us St. Nich'las,
he's waving his hands.
His horse is aprancing
on deck, up and down,
The banners are waving
in village and town.

Black Peter is laughing
and tells ev'ryone,
'The good kids get candy,
the bad ones get none!'
Oh, please dear St. Nich'las,
if Pete and you would
just visit our house
for we all have been good.

With joy and gratitude we announce the birth of a son whom the Lord of life has entrusted to our care.

MICHAEL ALBERT

a brother for Billy.

Mr. and Mrs. Bert Bos

November 3, 1966.

64 Lydia Street, Kitchener, Ont.

NIAGARA CHRISTIAN HOCKEY LEAGUE

	Pts.
St. Catharines	6
Brantford	4
Hamilton	2
Beamsville	0

TOP PLAYERS IN THE LEAUGUE

		Pts.
John Bergsma, St. Catharines		6
Paul Van Wingerden	"	4
Bill Colyn	"	3
Bob Kramer, Hamilton		3
John Osinga	"	3

Tempting Tuna Treats Attractive For A Party

By ALICE DENHOFF

GIVING a little get-together? It doesn't have to cost a mint, and the fare doesn't have to be exotic to be good.

Use everyday ingredients such as good old tuna for some nice item, such as:

TUNA PATE

1 pkg. (8 oz.) cream cheese
2 tbsp. chili sauce
2 tbsp. finely chopped parsley
¼ c. minced onion
1 tbsp. Worcestershire sauce
½ tsp. Tabasco
3 cans (6½ or 7 oz. each) tuna in vegetable oil

Beat first 6 ingredients in electric mixer. Add tuna to cream cheese mixture, beating until thoroughly blended. Chill well before serving.

Serve on crisp toast rounds or crackers; garnish with a caper, a bit of parsley and pimiento.

Makes 4 cups. This same mixture may be used in miniature cream puffs. This amount will fill 90 of them.

TUNA CANAPES

2 cans (6½ or 7 ozs. each) tuna in vegetable oil
2 tsp. pkgd. onion, classic or blue cheese salad dressing mix
½ c. each finely chopped celery and mayonnaise
Toast rounds

Combine all ingredients, mixing until thoroughly blended. Place mixture on toast rounds and broil 2 to 3 min.; use as filling for finger sandwiches. Makes about 3 doz. canapes. If using as a dip—it makes a very good one — add ½ cup sour cream to mixture.

PIQUANT TUNA DIP

1 8-oz. pkg. cream cheese
¼ c. mayonnaise
2 cans (6½ or 7 oz. each) tuna in vegetable oil
2 tbsp. prepared mustard
¼ tsp. Tabasco
Potato chips

Cream together cream cheese and mayonnaise. Add tuna, mixing well. Combine mustard and Tabasco; stir into mixture until well blended.

If desired, to add extra flavor and color, garnish with pimiento. Serve with potato chips. Makes 2¼ cups of a flavorsome dip.

Marquis wheat

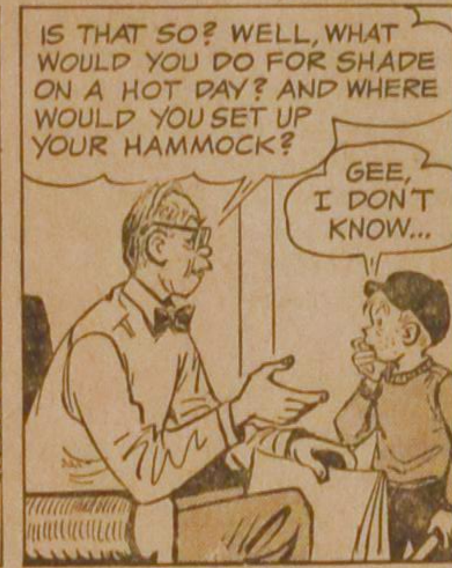
(Continued from page 11)

After testing varieties in this way, he selected a cross strain developed by his brother, Dr. Percy Saunders, at Agassiz, British Columbia, and continued working on this single variety. In 1904 he finished his work, and called the new wheat *Marquis*. It was distributed to farmers in western Canada in 1909, and the whole area rejoiced when those first plantings of Marquis Wheat ripened well before frost-danger time. In the years that followed, millions of acres were seeded with Marquis Wheat, said to be the most valuable plant ever developed in world history! It made Canadian wheat known far and wide as the finest in the world. Other strains — Ruby, Garnet and Reward — were developed by Saunders for prairie conditions, but it was his famous Marquis that started the West on its way to world fame as a wheat growing country, and has kept it in this enviable position, even today.

Charles Saunders retired from his post in 1922. He was the first winner of the Flavelle Medal in 1925, and he was knighted for his magnificent work in 1934. He died in Toronto, Ontario, on July 25th, 1937.

Few men have ever done more for their country than Sir Charles Saunders. Many believe that he contributed more to the wealth of Canada than any other man before or after his illustrious time.









Bruin Romcas Comingoe

1723 - 1820

In 1723 there was born in Leeuwarden a boy whose name I found in a Presbyterian History. How did he get there? And how did he get this name? I think we may be sure that his second name was Romkes. For a while I had difficulty with that last name until I saw my friend, Ate Kamminga. The only trouble I have now is with the first name; I've never heard of a Fries called Bruin. Have you?

It is possible that we might find this man's gravestone in an old cemetery in Nova Scotia, in Lunenburg, to be exact. I'm sure we could find his name and his interesting history on records in the old archives there. He died in 1820.

According to the Rev. Gregg, D.D., Bruin Romcas Comingoe came to Nova Scotia with a group of German Reformed immigrants in 1752. "He was a man of good natural talents, of unblemished character and well acquainted with the Scriptures, but he had received no regular training for the ministry." This group of about 60 families remained without a minister for 16 years. They had appealed to the Reformed Church in Philadelphia but the Reformed people in the 'city of brotherly love' could not get sufficient ministers for their own vacancies. So, "at last they fixed their eyes on one among themselves, viz., Mr. Bruin Romcas Comingoe, commonly known as Mr. Brown."

What to do? The group addressed a petition to the two Presbyterian and the two Congregational ministers, the Rev. Messrs. Lyon and Murdoch, and the Rev. Messrs. Seccombe and Phelphs, if they would "unite in ordaining Mr. Comingoe as their pastor." This they consented to do and there exists, "a rare old pamphlet, published at Halifax, which contains the ordination sermon, the reasons for the ordination (see below), and the questions and charge addressed to the pastor and people." In it the Reasons for Ordination were given by the Rev. Mr. Murdoch on behalf of the presbytery. The Ordination Sermon was preached by the Rev. Mr. Seccombe from John 21:15, 16. The charge was given to Mr. Comingoe by the Rev. Mr. Lyon and the Rev. Mr. Phelps brought the solemn proceedings to a close as he addressed Mr Comingoe as follows, "Dear Sir, as you have been now solemnly set apart to the work of the Gospel ministry, to act in that sacred and important sphere, we wish you the presence and blessing of Almighty God, the nearest intimacy with Jesus the Redeemer and the continual consolation of the Holy Spirit to support you under all your burdens in so difficult and arduous an employ; and agreeable to the example of Peter, James, and John, the apostles, and Paul and Barnabas, I do now, in the name of my brethren present on this occasion, give you the right hand of fellowschip, to take part of the sacred ministry with us, in token that we own and acknowledge you as a minister of the Gospel regularly ordained, ever wishing grace, mercy, and peace from God the Father and our Lord Jesus Christ may be multiplied to you and the flock over which the Holy Ghost hath made you an overseer."

This unique and solemn ceremony took place on July 3rd, 1770. The Rev. Mr. Kamminga (pardon me) entered upon his duties and laboured as pastor of the Reformed Congregation of Lunenburg until his death in January 1820. Ordained at the age of 47, he yet fulfilled 50 years in the ministry. He was a good preacher, a devoted pastor to his flock. His memory is blessed.

This occasion is unique in the annals of the Presbyterian Church in Canada because, according to dr. Gregg, "this was the first meeting of a presbytery and the first ordination of a Presbyterian minister in the Dominion of Canada." The Governor of the Province of Nova Scotia, Lord William Campbell, several members of His Majesty's Council, and representatives of different Christian denominations attended the service.

Jacob W. F. Uitvlugt.

Reasons of the Ordination

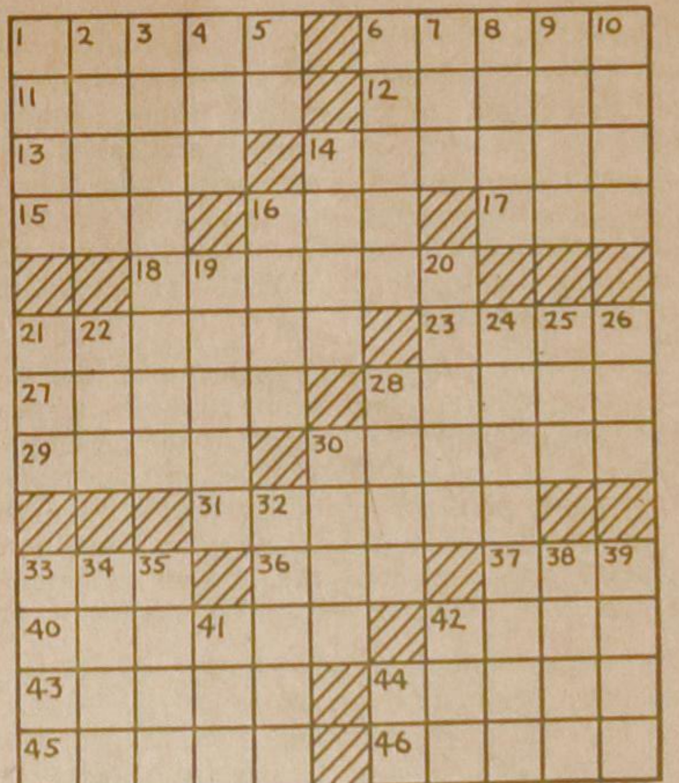
"A representation of the distressed state of the Dutch Calvinists of Lunenburg having been made to us, the ministers of the Gospel who are convened on this occasion, we accordingly took the same into our serious consideration, and up due enquiry have found that these people have been entirely destitute for the space of sixteen years of a regular minister who might break the bread of Life unto them in due season, and perform the other duties of the ministerial function agreeable to the Scriptures and the dictates of their own consciences; that they made regular application to the ministers of their own denomination in Philadelphia, who could give them no encouragement, as they were unable to obtain a sufficient supply for their own vacancies; and that as their dernier resort they have fixed their eyes upon one of themselves, viz., Mr. Bruin Romcas Comingoe, commonly known by the name of Brown.

"Accordingly upwards of sixty families have petitioned us to set apart the said Mr. Brown to the office of the minstry among them; but, lest religion should be injured by such a procedure, we have used all precaution which was possible for us into so important an affair. An enquiry has been made into his moral character, and we find from gentlemen of undoubted veracity that it stands fair and unblemished. We have, moreover, proceeded to enquire into his qualifications for so sacred an employment, viz., his knowledge of speculative and practical religion, his ability in rightly dividing the word, the articles of his faith, etc., and we can assure this audience (and others) that he has given us ample satisfaction in all these particulars; and, if we are judges in these matters, his knowledge of the Scriptures makes that commonly received maxim among the schools true concerning him: Bonus textuaris est bonus Theologus, and consequently cannot be stigmatized with the name of a novice.

"We have been aware of some objections which have been made against the candidate's admission into the sacred office. "First that he has not had a liberal education, and is unacquinted with the languages. To this we reply that we only follow the example of the Reformed Churches. The Assembly of Scotland, in the year 1708 (the records of which we have had before us), appointed the Presbytery of Skye to ordain one in the parish of St. Kilda on the account of his particular gifts, who had not a liberal education or even the knowledge of the Latin tongue. In an abstract of the proceedings of the Society for the Propagation of the Gospel in Foreign Parts, An. Dom. 1768 mention is made of the Rev. Mr. Philip Quaque (a negro), as a missionary, catechist and school-master to the negroes on the Gold Coast of Africa, whose annual salary is fifty pounds stirling. And we find that both in former and later periods, in cases of necessity (which appears to be the state of Lunenburg), the same has been practised. We have, moreover, instances on this continent of persons who were not endowed with a liberal education who have been regularly admitted into holy orders, and have in the judgment of charity been instrumental in turning many unto righteousness.

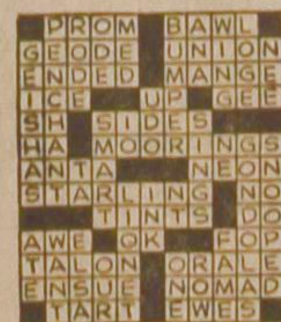
"Secondly, that this is only a supporting faction. We have also enquired into this particular, and on due examination find the charge groundless. They have in their native land been brought up in the Calvinistic Presbyterian religion, and do still, as we are well informed, continue in the same sentiments. As the Legislature then of this colony had wisely enacted, 'That such shall have free liberty of conscience, shall have liberty to erect and build meeting-houses or places of worship, and serve God in that manner which appears to them congruous to His will;' we, from this and the foregoing considerations, together with the information we have had that some of them who have always been useful inhabitants would leave the Province unless the matter could be accomplished, have concluded to set the candidate apart to the holy ministry."

CROSS WORD PUZZLE



ACROSS
1. European capital
6. Top of a wave
11. Originated
12. Hunting cry
13. Thread
14. Shakespearian tragedy
15. Antlered animal
16. Lettuce
17. Veneration
18. Borders for pictures
21. Bee house
23. Clasp
27. Outmatches
28. —— Antoinette
29. Monetary unit: Thailand
30. Keeping
31. New Englander
33. Finnish seaport
36. Female deer
37. Pair
40. Showy trifle
42. Leading actor or actress
43. Revoke, as a legacy
44. Gardener's tool
45. Pauses
46. Relieves

DOWN
1. Wan
2. Inland Russian sea
3. Striped bass, for one
4. Honshu bay
5. Compass point
6. Follow
7. Butt
8. Girl's name
9. Killed
10. Carry
14. Cozy
16. Automobiles
19. Dilapidated: slang
20. Cut, as whiskers
21. Warp-yarn
22. Size of coal
24. Short melodies
25. Transgress
26. Girl's nickname
28. Manufacture
30. Neve
32. A U.S. president
33. Culture medium
34. Eng. monk
35. Is obligated
38. Ford
39. Metallic rocks
41. Obtain
42. Resort
44. Selenium: sym.



SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Dundas, H. Mennega te Dresden, Ont.

Bedankt

voor Vancouver (Bethel), B.C., D. J. Los te Grimsby, Ont.

voor Fort William, Ont. en Brampton (I), Ont., J. A. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

voor Aylmer, Ont., A. J. Vander Pol te Dunnville, Ont.

CANADIAN REF. CHURCH

Bedankt

voor Winnipeg, Man., P. Kingma te Smithers, B.C.

voor Edmonton, Alta., G. Van Dooren te Burlington, Ont.

—

INSTALLATION
REV. D. KWANTES

The opening of the Windsor Field of the Home Mission Board was formally started by the arrival and installation of Rev. Dick Kwantes. After several days of anxiety due to the Air Canada strike (Rev. Kwantes came from High River, Alberta) Rev. Kwantes and his family arrived on Thursday morning Nov. 24. The evening of the same day Rev. Kwantes was installed as home missionary for the Windsor Field.

The installation service took place in the Essex Christian Ref. Church, the calling church.

Rev. Numan from Essex, as chairman of the classical home mission committee and classical delegate to the Home Mission Board was in charge of the service. He also read the form for the installation of missionaries.

Rev. De Jager from Sarnia spoke on the timely message entitled "How the gospel germinates", based on the text from Mark 4:26-29. Rev. Mennega from Dresden gave the charge to the minister, which for Rev. Mennega was a particular pleasure, as he had for the past two years directed the study club for students at the University of Windsor, the Institute for Technology and the Teachers' College.

Rev. Tuyl from Wallaceburg, as alternate delegate to the Home Mission Board gave the charge to the congregation, particularly addressed to the group or nuclues from the Windsor area.

Rev. Kwantes, after a word of thanks, gave the benediction. The service was followed by an hour of fellowship and refreshments in the basement.

On behalf of the
Steering Committee,
H. Nymeyer, Secretary

DEDICATION
of the new Westmount Chr. Ref. Church, Strathroy, Ont.

It was a joyful evening when the Westmount Chr. Ref. Church at Strathroy held its dedication service on Thursday, Nov. 17, 1966.

It was a little more than a year ago when we decided to divide the existing church. Since February 1966 the West congregation had been meeting in the auditorium of the John Calvin School.

Rev. Henry Eshuis conducted the service and the former ministers Rev. William Buursma of Grand Rapids, Mich., Rev. Henry De Moor of Clarkson, Ont., and Rev. Peter Breedveld of Picton, Ont., took part in it. Others taking part in the service include Rev. John Gritter who was Home Missionary in the London district from 1948-1954, and of course Rev. H. Vander Plaat, pastor of our local sister church.

Rev. H. Eshuis held his dedicatory sermon on Haggai 2:9a, "The Glory of this House". He pointed out that the glory of this new sanctuary will diminish in time, but the glory of God which we preach will remain forever.

Rev. John Gritter spoke in the Dutch language an inspiring word especially for our older members.

Greetings were brought from the East Chr. Ref. Church by Mr. W. Van Arragon, from Classis Chatham by Rev. J. Wierenga from Wyoming; Mr. L. Noordhof spoke on behalf of the John Calvin Chr. School; mayor Gorden McDonald on behalf of the town council of Strathroy en Rev. R. T. Marshall on behalf of the Ministerial Association of Strathroy.

With this dedication it was the end of much effort and labour and a thankful beginning for the congregation in its new sanctuary.

On behalf of the consistory,
Fred Abma, clerk

—

A FOURTH CHRISTIAN REF. CHURCH IN METRO TORONTO

On Saturday afternoon, November 19th, almost exactly three years after its constitution, the congregation of the Grace Christian Reformed Church of Scarborough, gathered around its minister, the Rev. J. Geuzebroek for the ceremony of the laying of the cornerstone for the new church building on McCowan Rd. in Scarborough. It could not have been a more pleasant day, and many members of the congregation and guests attended the ceremony, which was an important milestone after many months of hard work. After the cornerstone was placed by Mr. W. VanderMeer of the Building Committee, and Mr. Grainger, the builder, the Rev. Geuzebroek spoke the following words:

"In the name of the Father and the Son and the Holy Ghost we lay this corner stone of a House to be erected under the name of Grace Christian Reformed Church of Scarborough, a House devoted to the worship of our God. Behold, I lay in Zion a chief cornerstone elect precious and he that believes on Him shall not be confounded. In this place may the faith flourish the fear of God, the love of the brethren. Here may the voice of prayer continually be heard, the voice of rejoicing and salvation, the voice of praise and invocation of God's most glorious and honourable name in the name of the Father and the Son and the Holy Ghost, henceforth and forever more. Amen."

After a prayer of dedication, the minister said: "With immense joy and gratitude we marvel as we see this building take shape after many months of careful planning, much offering, and many prayers. Now we know that in a few months, bearing the unexpected, we will be able to come together in our own church. We thank those who have helped us in realizing our plans, but above all we thank God Who has made room for us in this part of our great city".

Then, the congregation joined the minister in the singing of "Praise God from Whom all blessings flow", a song of praise, which God willing will be heard many a time from Grace Christian Reformed Church on McCowan Road in Scarborough.

PIPE ORGAN IN CHR. REF. CHURCH OF GALT, ONT.

It happened in Galt.

We are very fortunate to have people in our congregation who are willing to devote themselves to make worship a greater pleasure. One year ago we bought a pipe organ which had been taken out of the United Church of Waterloo for $1400. We found Mr. Eric Dewdney willing to supervise the installation of the organ. Most of the work had to be done by free labour. We were fortunate to find two members of our congregation willing to adopt this project as their hobby. At first everyone was so optimistic that we thought the organ could be played within two months. As it turned out it took one year of faithful work in spare time to complete the organ. At least four evenings per week and Saturdays were devoted to this work .

Other people helped in changing the front of the church, to refinish the console, to design, and to paint. We replaced and added a few ranks of pipes ordered from Holland.

The result of our work is that we have a completely overhauled nineteen rank pipe organ. With the addition of the new pipes from Holland we have an up to date sounding organ. The total cost came to $3000. This price includes cost of the original organ, new pipes, and the fee for Mr. Dewdney.

On Dec. 7, 1966 Mr. Eric Dewdney who has studied music in Toronto and in England will give a recital on the organ. We invite everyone to come and listen. We are willing to give anyone information as to how we have accomplished our project.

Organ committee

DUTCH IMMIGRANT SOCIETY STELT STUDIEBEURZEN IN

De Dutch Immigrant Society te Grand Rapids, Michigan, heeft op zijn jongste algemene ledenvergadering besloten enige studiebeurzen beschikbaar te stellen voor studenten van Calvin College, Grand Rapids, en Hope College, Holland, Michigan.

De grootte van de bedragen hangt uiteraard af van de jaarlijkse financiële toestand van de organisatie. De beurzen zijn voornamelijk bestemd voor kinderen van de leden, die aan Calvin College of Hope College studeren, hoewel de mogelijkheid wordt open gelaten om ook een *scholarship* te verlenen aan studenten die bij andere instellingen van hoger onderwijs zijn ingeschreven als *full time students*.

De Society besloot voorts om een bedrag van ongeveer $1.000,— beschikbaar te stellen — een restant van het giftenfonds — aan Amerikaanse instellingen, die een algemeen belang dienen.

De heren Clarence Visser, general adjunct, en John Witte, secretary, werden in hun respectievelijke functies herkozen.

In het kader van een Nederland-dag zal de Society deelnemen aan een programma dat 17 december te Toledo, Ohio, zal worden uitgevoerd. Onder auspicien van het Toledo Museum of Art wordt nl. in Toledo een Rembrandt-tentoonstelling gehouden. Leden van de Immigrant Society zullen per bus naar Toledo gaan.

Het bestuur van de Immigrant Society voert thans onderhandelingen met een der beste Nederlandse mannenkoren, dat in Mei 1967 zal optreden op de Wereldtentoonstelling te Montreal, Canada. Men hoopt dit koor enige concerten te doen geven in Grand Rapids en andere steden in Michigan.

A.V.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
58 Warwick Rd., Stoney Creek, Ont.

MOEILIJKHEDEN OVERWINNEN!

Ze hadden moeilijkheden, die mannen en die vrouwen.

Huwelijksmoeilijkheden.

Daarom kwamen ze naar een adviesbureau.

Hebt u ze ook gezien op de T.V. en horen spreken over hun kapotte levens?

Liefde, veranderd in haat.

Elk geval op zichzelf een wereld van diepe ellende . . . .

Ach, niet alleen mensen van de wereld zijn in die grote nood.

De satan, de mensenmoorder van het begin, doet zijn werk ook in de kerk.

Verbreken, verscheuren, kapot maken ,dat is zijn enige doel.

Wie kan die sterke overwinnen?

Heerlijk, onze Heiland en Zaligmaker heeft hem al overwonnen.

Hij zegt: "Ik ben uw Heelmeester".

Hij zegt tot Zijn bedroefde kinderen: "Satan heeft zeer begeerd om u te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou ophouden".

Nu mogen wij geloven, dat bij de Here *alle* dingen mogelijk zijn.

Zijn wij in het donker, Hij is ons Licht!

De Here geeft ons raad.

Onze Heiland heeft voor al onze zonden, ook in het huwelijk, de schuld betaald, door Zijn lijden en sterven aan het kruis.

We buigen ons aan de voet van dat kruis.

We belijden al onze zonden aan de Here en smeken om genade en vergeving.

Zó alleen kunnen onze huwelijksmoeilijkheden overwonnen worden, tot Gods eer!



CURIOUS

Curiosity is a feminine noun, according to the dictionary. Therefore I feel free to be curious.

Maybe you too have been wondering about the possibility of women ministers, elders and deacons being accepted by our denomination? Other denominations have accepted this already and the women serving there are probably doing a great job, only we are not allowed to speak of a job in this respect.

I am wondering who first thought of this possible change. Somehow I like to think that it was a man or men.

Anyway, they are now frantically searching for possible scriptural proof to back up their opinions, be it for or against the change.

I, for one, am all for keeping things as they are.

Can you imagine women elders going about, ruling the church? I know and believe that in Christ we are one, but are we made to be rulers? Somehow I think that this role would not fit us very well.

Besides, we women have enough to do at home and if we have not there is plenty work we can do in the congregation or in the community. I do think that we would feel out of place.

Others may disagree, of course. I have to admit though that it would make a more colourful procession on Sundays when the consistory members are marching in to the church. Unless, of course, somebody would come up with the bright idea of putting black robes on them.

Oh well, we do not have to worry yet. Much remains to be discussed before a decision will be made.

The synod of the "Gereformeerde Kerken in Nederland" decided that there is no objection in admitting women to the office of minister, elder or deacon, provided that the office for which they are called agrees with their special abilities.

So now we are expectantly waiting for a decision to be made by our Synod. Maybe it is in order now to pass on a suggestion to all present consistory members. I would like to suggest that they change their smoking habits, beginning now.

Our men smell like smoke stacks when they come home from a meeting. If ever the woman will become part of the consistory the men will certainly have to be more considerate. So why not start now?

FAMA
Dutch Canadian Dramatical Society
presenteert
"De ster van Bethlehem"
door M. Nijhoff (Regie: Henk B. Poesiat)
op 9 en 10 DECEMBER a.s., 's avonds 8 uur in de
TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL
8th Avenue, Woodbridge, Ont.
Met medewerking van: Chr. Mixed Choir "Soli Deo Gloria"; Chr. Music Society "Euphonia"; Chamber Orchestra "Pro Musica" onder leiding van Leen Kooy.
Kaarten a $1.00 aan de zaal. Studenten $0.75.

ORGAN RECITAL
in the
CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF GALT, ONT.
209 SOUTH STREET
on
WEDNESDAY, DECEMBER 7, 1966, 8 P.M.
The organist
MR. ERIC DEWDNEY
will play works of
BACH, PURCHELL, MESSIAEN, MULET, and others
on the new installed pipe organ.
All lovers of music are invited.

Christmas Concerts
On Saturday, December 17, 1966 at 8.00 P.M.
in the
Christian Reformed Church
DAVIS DRIVE — NEW MARKET, ONT.
and again the same programme
on Monday (2nd Christmas day) December 26, 1966 at 8.00 P.M.
in the
Christian Reformed Church
ALBION ROAD — REXDALE, ONT.
by:
Christian Music Society "EUPHONIA" — Toronto
Christian Chamber orchestra "PRO MUSICA" — Toronto
Christian Mixed Choir "PRAISE THE LORD" — Thornhill
Christian Mixed Choir "SOLI DEO GLORIA" — Toronto
Christian Children's Choir "THE LORD IS MY SHEPHERD" — Toronto
Under the direction of LEENDERT KOOIJ, A.R.C.T.
The programme includes works of SCHUBERT, BACH, HANDEL, etc., as well as Congregational singing with Orchestral accompaniment, and Cantus Firmus singing.
ALL WELCOME — COLLECTION

Registratie van Charitable Organizations

Iedere liefdadigheids - insteling ("Charitable organization") die kwitanties wil blijven afgeven voor belastingaftrek, moet zich registreren en moet worden goedgekeurd door de Taxation Division, die dan een registratienummer aan de betreffende instelling toekent.

Dit is in het bijzonder van belang voor de kerken en voor onze verschillende organisaties, zoals de schoolverenigingen, Salem, de A.R.S.S., en anderen.

Financiële verslagen moeten door die organisaties worden bewaard. De Taxation Division kan deze voor verificatie nodig hebben.

Bij aanvrage voor registratie moet de organisatie een afschrift van haar charter, letters patent, constitutie en by-laws overleggen, of indien deze niet bestaan, een lijst van haar doelstellingen. De doelstelling van een organisatie en de besteding van haar fondsen zijn bepalend met betrekking tot de kwalificatie als een "charitable organization".

De 29 District Taxations Offices zullen een "Application for Registration"-formulier, een "Return of Information"-formulier en een pamflet over het onderwerp uitzenden.

Change in Broadcast Time

In the November 18 issue of this paper it was announced that Gerald Vandezande would be interviewed on Larry Solway's "Speak Your Mind", open-line program.

At the kind request of Radio CHUM (1050-Toronto) this interview has been postponed to Tuesday, December 6, 1966. The program will be on the air from 10 p.m. until midnight.

Be sure to tune in and invite your friends and neighbours to do the same.

Nieuwe Immigranten in Canada

Land van afkomst	3de kwartaal 1966	Eerste negen maanden 1965	Eerste negen maanden 1966
EUROPA			
Engeland	20,236	31,625	48,205
Italie	9,462	21,293	25,501
Portugal	2,137	4,785	6,159
Frankrijk	1,968	2,765	4,418
Duitsland	1,892	5,712	5,761
Griekenland	1,885	4,054	5,213
Nederland	1,172	2,054	3,134
TOTAAL	43,103	81,149	110,434
NOORD EN CENTRAAL AMERIKA			
Verenigde Staten	6,344	10,583	12,594
West Indie	1,164	1,476	2,576
AFRIKA			
India	949	1,747	2,044
China	785	2,523	2,173
TOTAAL	4,647	8,070	10,363

De provincies waar zij zich vestigden.

Provincie	3de kwartaal 1966	Eerste negen maanden 1965	Eerste negen maanden 1966
Newfoundland	331	437	607
Prince Edward Island	37	82	100
Nova Scotia	718	1,177	1,560
New Brunswick	453	767	1,013
Quebec	11,782	22,280	28,906
Ontario	31,298	58,477	79,164
Manitoba	1,515	3,025	3,806
Saskatchewan	1,371	2,101	2,775
Alberta	3,353	6,217	7,609
Brits Columbia	7,592	13,726	18,818
Yukon en N.W. Canada	83	120	176
TOTAAL	58,533	108,409	144,534

Van de bergen naar de meren:

ALBERTA

(Can. Scene) — Hoewel de prairieprovincies reeds aan het begin van de tweede eeuw van Canada's Confederatie staan, begint eigenlijk nu pas het belangrijkste tijdperk in de geschiedenis van de prairies aan te breken.

Alberta, dat zich de naam "Sunny Alberta" heeft toegeëigend, heeft volgens de statistieken 's zomers en 's winters meer uren zonneschijn dan welke andere provincie ook, een gemiddelde van 2.000 tot meer dan 2.200 uur per jaar.

Er hebben belangrijke veranderingen plaats gevonden in de industrie van Alberta. Wat tot voor kort een voornamelijk plattelandsbevolking was is in een gering aantal jaren veranderd in een snelgroeiende bevolking van hoofdzakelijk stadsmensen en op de steden georiënteerde personen; men verwacht dat het aantal inwoners tegen 1981 van 1½ mijoen tot 2¼ miljoen gestegen zal zijn.

De snelste groei heeft in het mijnwezen plaats gevonden, van een aandeel van $55 miljoen in 1947 tot $800 miljoen in 1965. De bouwnijverheid breidde zich uit van $74 miljoen tot $982 miljoen en de fabrieksnijverheid van $89 miljoen tot $1.269 miljoen.

Het was allemaal begonnen op de soliede basis van de landbouw en deze is dan ook nog steeds zeer belangrijk. Er is 47 miljoen acres bouwland en de opbrengst uit het boerenbedrijf bedroeg in 1965 $597 miljoen. Door belangrijke irrigatiesystemen is er in het zuiden van de provincie bijna een miljoen acres productief land beschikbaar gekomen en de provincie heeft op grote schaal de ontginning en het behoud van de beschikbare waterkracht ter hand genomen.

De mijnbouw werd in 1869 in het leven geroepen, toen een goudzoeker op een kolenlaag stootte in de buurt van Fort Whoop en daar een winstgevende industrie op wist te bouwen. Door de ontdekking van gas en olie is de steenkool wat op de achtergrond geraakt, maar er schijnt thans weer aanmerkelijk verbetering in te komen. In 1965 werd 3½ miljoen ton geproduceerd en het betrekkelijk goedkope arbeidsvermogen dat uit de steenkool kan worden vrijgemaakt heeft reeds de aandacht der thermo-electriciteitscentrales getrokken.

Petroleum is de meest belangrijke delfstof van Alberta, met naar schatting en reserve 6.080 miljoen ton en 12.000 producerende oliebronnen. Deze industrie heeft grote veranderingen doorgemaakt sinds John "Kootenai" Brown in 1886 in het Waterton Lakes gebied sijpelende olie verzamelde en die voor een dollar per gallon als smeerolie verkocht. In 1914 werd de exploitatie van het eerste olieveld ter hand genomen, en wel in de Turner Valley en de mensen stonden in Calgary in de rij om aandelen te kopen in Alberta's eerste bloeiende olieindustrie. Ledus werd ontdekt in 1947 en de ontginning daarvan veranderde de gehele economie van Alberta. Redwater, golden Spike, Woodbend, Swan Hills en andere volgden en twintig jaar lang heeft Alberta nu reeds Canada tot de voornaamste olieproducent van het Britse Gemenebest gemaakt. In 1965 was de totaalopbrengst 184,1 miljoen ton.

De productie van aardgas bedroeg in 1965 1.290 biljoen kubieke voet en er waren 85 gasfabrieken. De export bedroeg 314.000 miljoen kubieke voet en bewezen is dat er nog tenminste 37.600.000.000.000 kubieke voet voorradig is. De verkoopwaarde van petroleum, aardgas en bijprodukten bedroeg in 1965 $704 miljoen.

Behalve de vloeibare olie bezit Alberta zg. "oil sand" over een oppervlakte van 8 miljoen acre, die meer dan 700.000 miljoen tonnen olie bevatten. Een fabriek voor het winnen van deze olie, welke $200 miljoen gaat kosten, wordt op het ogenblik gebouwd en men hoopt in 1967 met de productie te kunnen beginnen.

Met landbouw- en mijnproducten als basis heeft Alberta zich ontwikkeld tot een indrukwekkend industriëel gebied, dat ieder jaar toeneemt — afgemeten naar de opbrengst van de productie — met $50 miljoen. Er zijn ongeveer 3000 fabrieken die tezamen producten in grote variëteit vervaardigen ter waarde van $1.800 miljoen per jaar. Het gemiddelde inkomen is in de laatste 20 jaar drie keer zo hoog geworden, terwijl het gemiddelde weekloon omhoog is gegaan gedurende de laatste 10 jaar van $62.30 tot $91.10.

—Overgenomen uit de "Royal Bank Monthly Letter.



IN TIEN MINUTEN VERDWIJNT EEN AUTO



Een auto wordt gebakken

VAN AUTO TOT DRAAGBAAR PAKJE BINNEN TIEN MINUTEN

Met oude auto's is niet veel te beginnen. Men kan ze in zee voor een deel tot schroot laten laten verdwijnen, opstapelen of verwerken. De miljoenen oude auto's op de wereld gaan steeds meer een probleem vormen. Het bedrijf van Tezuku Kosan in Japan heeft nu een nieuw systeem uitgevonden om de oude auto's snel en grondig te doen verdwijnen.

Men gaat de auto "bakken", want 15% van een auto bestaat uit niet metaalhoudende delen. In ons schema geven wij een overzicht van het nieuwe proces dat in tien minuten van een auto een gebakken pakje maakt.

Men zet de auto in een installatie waar eerst de motor en de banden uit de auto worden verwijderd; via een lopende band gaat de auto door een "hittemuur" waarin alle lak en bekleding geheel verschroeit. Het skelet van de auto gaat dan verder in een grote oven. Naar gelang de auto in de over verdwijnt loopt de temperatuur op van 200 graden tot 1600 graden C. Alle lood, aluminium en koper smelten en worden opgevangen opdat dit waardevolle materiaal weer ter beschikking komt. Op deze wijze is het overblijvende deel van de auto waardevoller voor de metaalindustrie want Non-Ferro metalen zijn een vijand van zuiver metaal.

Wat er daarna nog aan auto resteert gaat in een grote pers die er een pakje van 70 cm in het vierkant van slaat. Onder de arm kan men dan de deur uit wandelen met iets wat eens een fonkelende auto was.